OPŁATA POCZTOWA RYCZAŁTEM UISZCZONA. CENA NUMERU 40 GROSZY.

Nr. 9. KRAKÓW, DNIA 15 LISTOPADA 1927. ROK VII.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika urzędowego“ Kraków, Województwo, ul. Basztowa 22.

Prenumeratę względnie należytość za poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego należy składać w Kasach skarbowych na dochód Min. Spraw Wewnętrznych Dz. II. §: 7 „Dziennik Urzędowy“, a dowody złożenia przesłać Województwu.

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, a od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

TREŚC:

Dział urzędowy.

1.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 15097/4 Kraków, dnia 10 listopada 1927.

Nakazy karne w postępowaniu administracyjnem.

Rozporządzenie Województwa Krakowskiego.

Z dniem 8 października 1927 weszło w życie rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 września 1927 (Dziennik Ust. R. P. Nr. 87 poz. 776) o nakazach karnych w postępowaniu administracyjnem na obszarze Województw: Krakowskiego, Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

Rozporządzenie to postanawia co następuje:

Art. 1. Powiatowe władze administracji ogólnej, w razie otrzymania doniesienia od władz lub organów urzędowych, mogą za przestępstwa, przekazane ich orzecznictwu, nakładać kary bez przeprowadzenia postępowania, w drodze nakazu karnego, jeżeli uważają za stosowne wymierzyć karę aresztu na czas nie przekraczający dni trzech, lub karę pieniężną nie wyższą od 50 złotych.

Art. 2. Przeciw nakazowi karnemu można wnieść do tej władzy administracyjnej, która nakaz wydała, sprzeciw pisemnie lub ustnie w ciągu 8 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu nakazu; w przeciwnym razie nakaz staje się prawomocny.

Art. 3. W razie wniesienia na czas sprzeciwu następuje przeprowadzenie zwyczajnego postępowania przez powiatową władzę administracji ogólnej, tak jakby nakazu nie było, przyczem władza administracyjna nie jest związana wymiarem i rodzajem kary nałożonej nakazem karnym.

Art. 4. Powiatowe władze administracji ogólnej mogą za zgodą właściwego wojewody upoważniać funkcjonarjuszów państwowych im podległych oraz funkcjonarjuszów samorządowych do nakładania w ich imieniu w drodze doraźnych nakazów karnych kar pieniężnych, nie przekraczających 10 złotych za przestępstwa określone w upoważnieniu. Doraźne nakazy karne są bezimienne, ukarany może jednak żądać podania jego nazwiska w nakazie. Doraźnym nakazem karnym można nałożyć grzywnę tylko w wysokości określonej w upoważnieniu w razie schwytania winnego na gorącym uczynku, albo gdy niema wątpliwości co do osoby przestępcy i jeśli winny oświadczył, że grzywnę uiści bezzwłocznie.

W razie bezzwłocznego uiszczenia grzywny do rąk funkcjonarjusza, który ją nałożył, nakaz uważa się za prawomocny, — w przeciwnym razie za niebyły.

Art. 5. Nakazów karnych i doraźnych nakazów karnych nie można stosować, jeśli władza administracyjna winna łącznie z orzeczeniem karnem orzec o odszkodowaniu lub o konfiskacie, albo gdy najniższa kara, przewidziana w ustawie lub w rozporządzeniu, które przekroczono, jest wyższa do najwyższej kary, jaką można wymierzyć w drodze nakazu karnego względnie doraźnego nakazu karnego.

Jeśli najwyższa kara, przewidziana w ustawie lub rozporządzeniu, które przekroczono, jest niższa od najwyższej kary, jaka może być wymierzona w drodze nakazu karnego względnie doraźnego nakazu karnego na podstawie niniejszego rozporządzenia, nakazami takiemi mogą być nakładane kary tylko do wysokości kary przewidzianej w takiej ustawie lub rozporządzeniu.

Na podstawie powyższego rozporządzenia wyraził pan Wojewoda reskryptem z dnia 26 października 1927, L: Ad. 15097/27 zgodę na wprowadzenie w życie w obrębie Województwa krakowskiego postanowień artykułu 4 rzeczonego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej a w szczególności na udzielenie przez Panów Starostów, Pana Dyrektora Policji w Krakowie i Pana Prezydenta miasta Krakowa upoważnienia podwładnym funkcjonarjuszom oraz funkcjonarjuszom Policji Państwowej do nakładania doraźnych kar pieniężnych w trybie postępowania nakazowego przewidzianego wyż powołanym przepisem ustawowym.

Wojewoda wz. (—) *Mikosz* wr.

2.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: ZP. 6027 27. Kraków, dnia 23 lipca 1927.

W sprawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. Ust. Nr. 58 poz. 476 z r. 1927).

OKÓLNIK Nr. 116.

Do

Wszystkich Panów Starostów Województwa Krakowskiego i Pana Prezydenta st. kr. m. Krakowa.

W Nr. 54 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej poz. 476 ogłoszone zostało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10/VI. 1927 o wykonywaniu praktyki dentystycznej.

Celem wykonania postanowień powołanego rozporządzenia od dnia jego obowiązywania, co zgodnie z art. 29 nastąpiło z dniem 26 czerwca 1927 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydało rozporządzenie z dnia 20 czerwca 1927 Nr. ZO. 2951 zawierające wyjaśnienia odnośnie do poszczególnych artykułów rozporządzenia i ich interpretację oraz zarządzenia a mianowicie:

Warunki, którym odpowiadać winny osoby, chcące wykonywać praktykę lekarsko-dentystyczną w Państwie Polskiem, zawarte są w art. 1 i 2 rozpo-

rządzenia. Różnica pomiędzy postanowieniami tych artykułów zachodzi w tem, że art. 1 określa warunki, wymagane w chwili obecnej i w przyszłości, art. 2 natomiast ma na celu usankcjonowanie stanu faktycznego i wyszczególnia osoby, które z tytułu dobrze nabytych praw na podstawie dotychczas posiadanych dyplomów państw zaborczych winny być również w okresie przejściowym do praktyki lekarsko-dentystycznej uprawnione.

Różnica między art. 1 i 2 uwidoczniona jest również przy rejestracji lekarzy dentystów, której normy określa art. 6.

Ustęp 1 art. 6 wkłada na lekarzy dentystów obowiązek rejestracji u władzy administracyjnej I instancji przed rozpoczęciem wykonywania praktyki lekarsko-dentystycznej. Rejestrację przeprowadza się na podstawie złożonych dowodów uprawnień w myśl artykułu 1.

Osoby pragnące korzystać z uprawnień, przysługujących im z art. 2 rozporządzenia, winny natomiast uprzednio zarejestrować się w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i uzyskać pisemne zaświadczenie o uprawnieniu ich do wykonywania prakyki lekarsko-dentystycznej w Państwie Polskiem.

W myśl powyżej cytowanego rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy wezwać bezzwłocznie wszystkich lekarzy dentystów chcących korzystać z uprawnień, przewidzianych art. 6 rozporządzenia, do złożenia podania do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w celu uzyskania pisemnego zaświadczenia o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarsko-dentystycznej. Podania należy składać za pośrednictwem władzy administracyjnej II. instancji przy dołączeniu:

1) Oryginału i jednego wierzytelnego odpisu dyplomu na stopień lekarza- dentysty względnie dentysty (oryginał po zużytkowaniu zostanie petentowi zwrócony, odpis natomiast pozostaje w archiwum Ministerstwa).

2) Poświadczenia obywatelstwa polskiego, wydanego przez władzę administracyjną I. instancji w myśl art. 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 52 poz. 320).

3) Własnoręcznie napisanego curriculum vitae oraz

4) Jednej fotografji.

Do podania ponadto dołączyć należy opłatę w znaczkach stemplowych w wysokości zł. 6 (3 zł. od podania i 3 zł. od zaświadczenia), oraz po 50 gr. od każdego załącznika, dołączonego do podania.

Również do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem Województwa mają składać podania lekarze dentyści o udzielenie tymczasowych pozwoleń na prawo wykonywania praktyki lekarsko- dentystycznej po myśli art. 3 rozporządzenia. Do podania załączyć należy wszystkie załączniki, wyszczególnione powyżej z tą tylko różnicą, że zamiast oryginału dyplomu lekarsko-dentystycznego lub poświadczenia obywatelstwa polskiego dołączyć należy inne dowody pośrednie względnie dowody złożenia podania o nadanie obywatelstwa polskiego.

Do tych podań dołączyć należy opłaty w znaczkach stemplowych w wysokości zł. 10 oraz po 50 gr. od każdego załącznika. Przy wydawaniu tymczasowych pozwoleń, udzielonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, władza doręczająca pozwolenie ściągać będzie dalszą opłatę stemplową od pozwolenia w wysokości zł. 20.

Zgłoszenia osób, wyszczególnionych w p. 6 art. 2 rozporządzenia tj. osób, posiadających świadectwa z ukończenia szkół lekarsko-dentystycznych, znajdujących się na obszarze b. cesarstwa rosyjskiego, a które z jakichkolwiek powodów nie składały egzaminów przy Uniwersytecie, należy skierowywać bezzwłocznie z pośrednictwem Województwa do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Po zamknięciu zgłoszeń, co nastąpi po 4 miesiącach od chwili wejścia w życie rozporządzenia, listy zgłoszonych zostaną przesłane do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, celem sformowania komisji egzaminacyjnej i wyznaczenia terminów.

Art. 7 rozporządzenia znosi pojęcie gabinetu dentystycznego i konieczność uzyskiwania specjalnych pozwoleń na otwarcie gabinetu. Co do wykonania ostatniego ustępu art. 7 odnośnie co do formy i treści ogłoszeń lekarzy dentystów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmiło, że wyda specjalne rozporządzenie.

Postanowienia art. 8—12, traktujące o przychodniach lekarsko- dentystycznych, nie wymagają bliższego omówienia i należy je bezzwłocznie wykonać.

Co do art. 9 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmiło, że wyda osobne rozporządzenie, w którem bliżej określi postanowienia wspomnianego artykułu.

W sprawie wykonywania czynności techniczno-dentystycznych obowiązuje art. 13 rozporządzenia. Rozporządzenie znosi pojęcie samodzielnego technika dentystycznego, stanowiąc, że wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych dozwolone jest wyłącznie pod kierunkiem i na zamówienie lekarza-dentysty, bez prawa bezpośredniego stykania się z pacjentem, używania jakichkolwiek tytułów, reklamowania i ogłaszania się za wyjątkiem prasy fachowej, umieszczania szyldów, tablic itp. Wykonywaniem czynności techniczno-dentystycznych w myśl intencji rozporządzenia winni się zajmować lekarze-dentyści, a roboty pomocnicze mogą powierzać jedynie swemu personalowi, jednakże bez prawa bezpośredniego zetknięcia ich z pacjentem. Wyłom od tej zasady zawierają postanowienia przejściowe, zawarte w artykułach od 14 do 24, mają one jednakże zastosowanie na obszarze b. zaboru austrjackiego i pruskiego.

W szczególności art. 14 zezwala na zajmowanie się samodzielnem wykonywaniem czynności techniczno-dentystycznych tym technikom, którzy posiadają obywatelstwo polskie i uzyskali koncesję na wykonywanie przemysłu techniczno-dentystycznego w myśl rozpo-

rządzenia austr. Min. Handlu w porozumieniu z ministrem spraw wewnętrznych z dnia 20 marca 1892 r. (Dz. p. p. Nr. 55) wydanego na podstawie § 24 ustawy z dnia 15/III. 1883 (Dz. p. p. Nr. 39). Zakres ich uprawnień określa art. 16 rozporządzenia.

W rzeczywistości zakres uprawnień przewidzianych art. 16 odpowiada uprawnieniom, posiadanym przez koncesjonowanych techników dentystycznych b. zaboru austrjackiego na podstawie przepisów ustawodawstwa austrjackiego. Chcąc jednak dostosować zakres uprawnień techników dentystycznych do wymogów życiowych, rozporządzenie w art. 17 zezwala na wykonywanie technikom dentystycznym wszelkich zabiegów na zębach poszczególnych i uzębieniu, wchodzących w zakres czynności, jakich potrzeba do sporządzania zębów sztucznych i uzębienia, koron, mostków i plomb z wyjątkiem leczenia chorób jamy ustnej. Artykuł więc 17 poza uprawnieniami, przewidzianemi art. 16 zezwala technikom dentystycznym na plombowanie zębów i usuwanie korzeni, zabraniając leczenia chorób jamy ustnej. Nabycie jednak uprawnień z ar. 17 uwarunkowane jest albo złożeniem egzaminu (art. 17) albo też wykazaniem się z pozostawania w zawodzie techniczno-dentystycznym bez przerwy przez lat 15 (art. 18), co zwalnia technika dentystycznego od obowiązku składania egzaminu.

Te dwie kategorje techników dentystycznych mają prawo po myśli art. 19 używać tytułu „uprawniony technik dentystyczny".

Zarówno wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych w ramach art. 16 jak i 17 dozwolone jest po uprzedniem zarejestrowaniu się w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, zgodnie z art. 21 rozporządzenia. W tym celu technicy dentystyczni, podobnie jak lekarze dentyści, wywodzący swe uprawnienia z art. 2 rozporządzenia, winni złożyć podania za pośrednictwem właściwych urzędów administracyjnych, przy dołączeniu poza innemi załącznikami, jak dowód obywatelstwa, curriculum vitae, fotografja, również aktu koncesyjnego względnie dowodu pozostawania w zawodzie bez przerwy przez lat 15. Podania te podlegają opłacie stemplowej w wysokości 6 zł. (3 zł. od podania i 3 zł. od zaświadczenia) oraz 50 gr. od każdego załącznika, dołączonego do podania. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmiło, że bliższe postanawienia dotyczące egzaminów (art. 17 i 20), urządzeń pracowni techniczno-dentystycznych (art. 22) oraz ogłoszeń i reklam techników dentystycznych (art. 24) wydane zostaną w drodze rozporządzenia.

Ustęp 2 art. 14 daje upoważnienie Ministrowi Spraw Wewnętrznych nadawać wyjątkowo nowe pozwolenie tym technikom dentystycznym, którzy w dniu 1 stycznia 1927 r. posiadali już przynajmniej 7 lat nauki i praktyki zawodowej, odbytej na obszarze Wojewódz. Krakowskiego, Lwowskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego i na wchodzącej w skład Województwa śląskiego części Śląska Cieszyńskiego. Prawo zgłoszenia o nadanie tych pozwoleń gaśnie w dn. 31 grudnia 1927.

Należy przeto w myśl wyżej przytoczonego artykułu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej wezwać zainteresowanych techników dentystycznych mających zamiar ubiegać się o uzyskanie wspomnianych pozwoleń, aby składali za pośrednictwem Województwa podania do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Do podania należy dołączyć:

1) poświadczenie obywatelstwa polskiego, wydanego przez władzę administracyjną I. instancji w myśl art. 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. Nr. 52 poz. 320).

2) dowody kwalifikacyjne, mające uzasadnić podanie petenta.

3) własnoręcznie napisane curriculum vitae, oraz

4) jedną fotografję.

Do tych dołączyć należy opłatę stemplową w znaczkach stemplowych w wysokości zł. 10 oraz po 50 gr. od każdego załącznika. Przy wydawaniu pozwoleń udzielonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, władza doręczająca pozwolenie ściągać będzie dalszą opłatę stemplową od pozwolenia w wysokości zł. 20. Podania o udzielenie koncesyj techniczno-dentystycznych, wniesione do Urzędu Wojewódzkiego na podstawie uprzednio obowiązujących przepisów ustawy przemysłowej, uważać należy za równorzędne ze zgłoszeniami po myśli ust. 2 art. 14 i jako takie skierować do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W rozdziale III p. n. postanowienia ogólne i karne w art. 26 zapowiedziane jest rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, które określi zakres uprawnień do stosowania leków przez lekarzy dentystów wyszczególnionych w ust. 2 p. B. art. 1 oraz w p. 2, 3, 4, 5 i 6 art. 2, tudzież przez uprawnionych techników dentystycznych (art. 19). Sankcje karne, przewidziane dla osób, winnych naruszenia przepisów rozporządzenia względnie rozporządzeń i zarządzeń, na jego podstawie wydanych, zawarte są w art. 27 rozporządzenia. Ustęp trzeci powołanego artykułu (27) stanowiący, że po dwukrotnem ukaraniu, władza administracyjna II. instancji może pozbawić ukaranych prawa wykonywania czynności zawodowych na czas od miesięcy dwóch do lat trzech, winien znaleźć zastosowanie przedewszystkiem do osób, dających swą firmę partaczom lekarsko względnie techniczno-dentystycznym, oraz do zatrudniających w swych gabinetach osoby, nieuprawnione do wykonywania praktyki lekarsko względnie techniczno- dentystycznej. Zwrócić tutaj należy uwagę, że pod rygory niniejszego artykułu podciągnąć należy zarówno lekarza-dentystę względnie uprawnionego technika dentystycznego, udzielającego swej firmy, jak i samego partacza. Z logicznej interpretacji ust. 2 art. 14 wynika, że technicy dentystyczni w b. zaborze austrjackim, posiadający kwalifikacje do ubiegania się o uzyskanie pozwolenia na samodzielne wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych, od chwili zgłoszenia swych uprawnień, do czasu merytorycznego rozstrzygnięcia ich podań mogą być zatrudniani przez

swych pracodawców w ich obecności i pod ich odpowiedzialnością przy pacjentach. W razie orzeczenia pozbawienia lekarzy dentystów, uprawnionych techników dentystycznych względnie techników dentystycznych prawa wykonywania czynności zawodowych należy w orzeczeniu wskazać drogę i czas odwołania do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl ogólnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

Polecam Panu Staroście, Magistratowi, aby wydał bezzwłocznie zarządzenia celem wykonania wyżej przytoczonych rozporządzeń.

Wojewoda wz. (—) *Dr. Morawski* wr.

3.

Odpis! Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Nr. OB. 2015. Warszawa, dnia 2 czerwca 1927 r. Przedmiot: Opłata stemplowa od podań. Okólnik Nr. 126. Do wszystkich PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Pana Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie. Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 21 maja 1927 L: DPO. 3788/VII Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia że w razie nieuiszczenia opłaty stemplowej od podania, obowiązek wezwania petenta do uiszczenia, opłaty przewidziany w art. 152 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98 poz. 570) ciąży na tym urzędzie, do którego podanie winno być wniesione według właściwych przepisów. Jeżeli podanie, od którego nie uiszczono należnej opłaty, wniesiono do urzędu niewłaściwego, to Urząd ten może odstąpić podanie urzędowi właściwemu bez uprzedniego wezwania petenta do uiszczenia opłaty. Naczelnik Wydziału Robaczewki mp.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L.: Pr./Bg. 5833/3/27. Kraków, dnia 11 czerwca 1927.

OKÓLNIK Nr. 93.

Wszystkim Panom Starostom, Panu Prezydentowi miasta Krakowa, Panu Dyrektorowi Policji w Krakowie i Państwowym Urzędom Pośrednictwa Pracy w Białej, Krakowie, Nowym Sączu i Oświęcimiu do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę (—) *Nowakowski* wr.

4.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L.: Pr./Bg. 6571/5. Kraków, dnia 7 listopada 1927.
Opłata stemplowa od upoważnień.

Do wszystkich Panów Starostów, Pana Dyrektora Policji i Pana Prezydenta stoł. król. m. Krakowa.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że niektóre urzędy nie przestrzegają przepisów o uiszczaniu opłaty stemplowej od upoważnień, umieszczanych na rachunkach, a wystawianych na rzecz osoby trzeciej, do odebrania przez tę osobę odnośnej należności od Skarbu Państwa.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn 18 października 1927 Nr. D. VII. 3081/2 wyjaśniło, że upoważnienia, umieszczane na rachunkach, przedstawianych urzędom państwowym, a stwierdzających należność wobec Skarbu Państwa, ujęte n. p. w formę następującą: „Powyższą sumę prosimy wyasygnować na imię p. N. N.“, podlegają opłacie stemplowej, gdyż w myśl art. 111 p. 2 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 570) przedmiotem opłaty stemplowej jest również „pełnomocnictwo, podpisane tylko przez mocodawcę, wręczone osobie trzeciej, wobec której pełnomocnik ma zastępować mocodawcę“.

Powyższe udziela się do wiadomości i stosowania, wskutek reskr. Min. Spraw Wewn. z dnia 28 października 1927, Nr. OB. 3619.

Za wojewodę (—) *Nowakowski* wr.

5.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.
L.: RW. 3633/5 ex 1927.

Kraków, dnia 29 października 1927.

Cennik do obliczania wartości nieprawnie ściętego drzewa.

OBWIESZCZENIE.

Celem stosowania przepisów karnych z art. 42 i 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 24 czerwca 1927 Dz. U. R. P. Nr. 57 ogłaszam niniejszem następujący cennik wartości produktów drzewnych, na podstawie którego dokonywane będą obliczenia wartości nieprawnie ściętego drewna.

Sosna		Świerk jodła		Modrzew		Dąb, jasion, klon, brzost,		Inne gatunki drzew liściastych	
1 mtr. kubicz. o średnicy cm.									
do 20	nad 20	do 20	nad 20	do 20	nad 20	do 20	nad 20	do 20	nad 20
16	34	16	30	20	38	40	70	8	20
złotych									
Materjał karpinowy 6 Zł. za 1 mtr. kubiczny.									

Za Wojewodę (—) *Mikosz* wr.

Odebranie debitu.

6.

P. Minister Spraw Wewnętrznych odebrał na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie prasowem z dnia 10 maja 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 45 poz. 398) debit pocztowy i zakazał rozpowszechnianie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej następujących czasopism:

1) *„Danziger Arbeiter Zeitung"*, wydawane w Gdańsku w języku niemieckim Nr. IV AA. 5152/Danz../27.

2) *„Pioner"*, wydawane w Moskwie w języku żydowskim Nr. IV AA. 5161/Pio/27.

3) *„Pskowskij Nabat"*, wydawane w Pskowie w języku rosyjskim. Nr. IV AA. 5167/Psk/27.

4) *„Czerwonij Pierec"*, wydawane w Charkowie w języku ukaińskim. Nr. IV AA. 5137/Cze/27.

5) *„Das Neue Dorf"*, wydawane w Charkowie w języku niemieckim. Nr. IV AA. 5153/Dor/27.

6) *„L'Avant — Garde Ouvriere et Paysanne"* wydawane w Paryżu w języku francuskim. Nr. AA. 5132/L'Av/27.

7) *„Koopieratiwnie Żyttia"*, wydawane w Charkowie w języku ukraińskim. Nr. AA. 2280/27.

8) *„Radianskij Statistik"*, wydawane w Charkowie w języku ukraińskim. Nr. AA. 3553/27.

9) *„Na pomoc"*, wydawane w Paryżu w języku polskim. Nr. AA. 4684/Na/27.

10) *„Płużanin"*, wydawane w Charkowie w języku ukraińskim. Nr. AA. 5128/Płu/27.

11) *„Zorja"*, wydawane w Dniepropietrowsku w języku ukraińskim. Nr. AA. 5129/Zo/27.

12) *„Wsieswit"*, wydawane w Charkowie w języku ukraińskim. Nr. AA. 5131/Wsie/27.

13) *„Izwiestija Odieskogo Okrużkowa i Okrispołkoma"*, wydawane w Odessie w języku rosyjskim Nr. AA. 5133/Izw/27.

14) *„Proletarische Jugend im Bild"*, wydawane w Berlinie w języku niemieckim. Nr. AA. 5139/Pro/27.

15) *„Jugend Internationale Kampforgan der Kommunistischen Jugendinternationale"*, wydawane w Wiedniu w języku niemieckim. Nr. AA. 5140/Jug 27.

16) *„Die Kommunistische Internationale"*, wydawane w Berlinie w języku niemieckim. Nr. AA. 5142/Kom/27.

17) *„Der Rote Stern"*, wydawane w Berlinie w języku niemieckim. Nr. AA. 5145/Rot/27.

18) *„Ukraiński Wisti"*, wydawane w Paryżu w języku ukraińskim. Nr. AA. 5151/Ukr/27.

19) *„Nowa Gromada"*, wydawane w Charkowie w języku ukraińskim. Nr. AA. 5158/No/27.

20) *„Uczytielskaja Hazieta"*, wydawane w Moskwie w języku rosyjskim. Nr. AA. 5164/Ucz/27.

21) *„Wieczerniaja Moskwa"*, wydawane w Moskwie w języku rosyjskim. Nr. AA. 5166/Wicz/27.

22) *„Ruskij Gołos"*, wydawane w New Yorku w języku rosyjskim. Nr. AA. 5214/Rus/27.

23) *„Internationales Metallarbeiter Bulletin"* wydawane w Berlinie w języku niemieckim. Nr. AA. 5143/Met/127.

Wyroki
Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

7.

Nr. 848. Przepisy rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919, poz. 428 Dz. Ust. nie zabraniają przedstawienia władzom ziemskim. w celu uzyskania zezwolenia na przeniesienie prawa własności, umowy zupełnie formalnej, zwłaszcza jeżeli ważność, wzgl. skuteczność jej uczyniono zawisłą od uzyskania takiego zezwolenia.

Na wskutek skarg Samuela i Eisiga Dubowych oraz Mozesa i Oskara Glassów w Zagórzu na orzeczenie Ministerstwa Reform Rolnych z dn. 27 maja 1924, w przedmiocie odmowy zezwolenia na przewłaszczenie gruntów w Niskowcach, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie częściowo, jako niezgodne z ustawą, częściowo z powodu wadliwego postępowania, a zarazem zarządził zwrot złożonych kaucyj.

(Wyrok z 4 stycznia 1926 l. rej. 1182/24).

Uzasadnienie: Czteroma kontraktami z 18 stycznia 1923, skarżący nabyli z parcelowanej majętności tabularnej Niskowce (Niskowice), objętej whl. 570 ks. gr. Sądu Okręgowego w Złoczowie, stanowiącej własność Włodzimierza Garapicha, poszczególne parcele o obszarze razem około 73 morgów, a mianowicie: Samuel Dubowy p. b. I. I. kat. 156, 238, 239 i 240/2 oraz p. gr. I. I. kat. 1742, 1764/2 i 1752/18, 1752/17, 1752/15, 1764/28 o łącznym obszarze $29^1/_2$ morga; Eisig Dubowy, ojciec Samuela, p. gr.I. I. kat. 1752/14, 1764/27, 1737, 1739, 1740 i 1741 o łącznym obszarze 13 morgów 633 s^2.; Mozes Glass p. gr. I. kat. 1752/2 o bszarze 10 morgów, a Oskar Glass, syn Mozesa, p. b. I. kat. 240/1 i p. gr. I. I. kat. 1752/16, 1752/1, oraz 1764/1 o łącznym obszarze $19^3/_4$ morgów. W kontraktach tych zastrzeżono, iż ważność ich zależna jest od zatwierdzenia przez Urząd Ziemski.

Kontrakty te wniósł sprzedawca Włodzimierz Garapich do Okręgowego Urzędu Ziemskiego we Lwowie za pośrednictwem Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Złoczowie, w celu uzyskania zezwolenia na tę transakcję, a niezależnie od tego wnieśli podania o zatwierdzenie tych umów: z jednej strony Eisig i Samuel Dubowy, a z drugiej Mozes i Oskar Glassowie. W podaniach tych skarżący podnieśli, a także zeznał to przesłuchany przez Powiatowy Urząd Ziemski 23 paździer-

nika 1923 Mozes Glass, że tranzakcja przyszła do skutku już w roku 1921, że skarżący objęli grunta kupione zaraz w posiadanie, zagospodarowali się i w latach 1922 i 1923 pobudowali, a tylko formalny kontrakt zawarty został dopiero w 1923. Przysyłając podanie Garapicha i przedkładając je następnie po uzupełnieniu ponownie, komisarz ziemski w Złoczowie postawił wniosek o odmowę zezwolenia na przewłaszczenie, podnosząc, że kupno nastąpiło samowolnie, bez uprzedniego zezwolenia władz ziemskich, a nadto Mozes Glass ma już gospodarstwo 8-morgowe w odległym o 7 km. Podkamieniu, Dubowy zaś 26 morgów w Zagórzu.

Decyzją z 12 lutego 1924 Okręgowy Urząd Ziemski we Lwowie, rozpatrując sprawę „doraźnie", odmówił Włodzimierzowi Garapichowi zezwolenia na wydzielenie z dóbr Niskowce powyższych parcel i przeniesienie prawa własności tychże na wymienionych powyżej nabywców z powodu, że parcelacja dokonana została bez przedwstępnego zezwolenia zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z 27 kwietnia 1921, poz. 264 Dz. Ust., że nabywcy Eisig i Samuel Dubowy, prowadząc wspólne gospodarstwo, muszą być uważani za jednostkę gospodarczą, a wobec tego nabycie przez nich dalszych gruntów o łącznym obszarze prawie 43 morgów przekracza normę, określoną w art. 27 ustawy z 15 lipca 1920, poz. 462 Dz. Ust. wreszcie, że Glassowie nie wykazali się kwalifikacjami, przepisanemi do nabycia ziemi, a nadto nabycie przez Mozesa Glassa gruntu odległego znacznie od jego dotychczasowego gospodarstwa, nie dając pewności, iż gospodarstwo będzie prowadził osobiście. Co do podniesionego braku wykazania kwalifikacyj rolniczych u Glassów wyjaśnić należy, iż dowody, dotyczące tych kwalifikacyj, załączyli oni do podania, wniesionego za pośrednictwem Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Złoczowie 11 lutego 1924, a więc w przeddzień powzięcia powyższej decyzji przez Okręgowy Urząd Ziemski we Lwowie, który, jak z tego wynika, podania tego w chwili tej decyzji jeszcze u siebie nie miał.

W załatwieniu odwołań, wniesionych z jednej strony przez Eisiga i Samuela Dubowych, z drugiej przez Mozesa i Oskara Glassów, Minister Reform Rolnych orzeczeniem z 27 maja 1924, odwołania te pozostawił bez uwzględnienia i decyzję Okręgowego Urzędu Ziemskiego we Lwowie pozostawił w mocy. Jako uzasadnienie tego orzeczenia podano, że nabywana przez Samuela Dubowego działka przekracza normy kolonij samodzielnych w myśl art. 27 ust. o wykonaniu reformy rolnej, że znaczna odległość między posiadanemi już przez Eisiga Dubowego i Mozesa Glassa a nabytemi przez nich gruntami uniemożliwia intensywne prowadzenie gospodarstwa na całości gruntów, że Oskar Glass, zamieszkały w Podkamieniu, użytkuje gospodarstwo swego ojca, z zawodu handlarza końmi, i że tranzakcja, dokonana bez uprzedniego zezwolenia władz ziemskich, okazała się sprzeczną z zasadami art. 3 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z 1 września 1919, poz. 428 Dz. Ust.

Przeciw temu orzeczeniu zwrócone są dwie skargi, wniesione do N. T. A., jedna przez Eisiga i Samuela Dubowych, a druga przez Mozesa i Oskara Glassów.

W obu tych skargach zarzucają skarżący, iż sprawę rozpatrywano, jak samo orzeczenie stwierdza „doraźnie", bez przeprowadzenia potrzebnych dochodzeń, a zatem wadliwie. Jako jeden z powodów odmowy przyjęto znaczniejszą odległość nabywanych gruntów od gospodarstwa już posiadanego, gdy tymczasem odległość ta wcale znaczną nie jest i wynosi u Dubowego tylko $^1/_2$ kilometra, a u Glassa 2 kilometry. W motywach zachodzi sprzeczność z przedstawionemi dokumentami, bo przyjęto, że Mozes Glass jest handlarzem, gdy dokumenta stwierdzają, iż jest on rolnikiem, podobnie jak twierdzenie, jakoby Dubowy ojciec i syn prowadzili gospodarstwo wspólnie, jest sprzeczne ze stanem faktycznym, i sprzeczności te wszystkie należało w razie wątpliwości wyjaśnić. Zawarcie umowy przed jej zatwierdzeniem przez władze nietylko nie sprzeciwia się art. 1 rozporządzenia z 1 września1919, ale mu nawet odpowiana, zwłaszcza, że ważność tych umów uczyniono zawisłą od zatwierdzenia przez władze. Wreszcie, o ile nabywane grunty przekraczały dopuszczalną normę, można było zezwolenie ograniczyć do mniejszego obszaru.

Władza pozwana w odpowiedziach podniosła, że skarżący mylnie powołali w swych wywodach rozporządzenie z 23 sierpnia 1920, poz. 567 Dz. Ust., uchylone już rozporządzeniem z 12 października 1921, poz.616 Dz. Ust., że odległości, podane przez skarżących są mylne, a wynoszą, wedle wyjaśnienia komisarza ziemskiego nie $^1/_2$ km. i 2 km., ale 2 km. i 8 km.; że ograniczenie zezwolenia do normy z art. 27 ustawy z 15 lipca 1920 było niemożliwe bez stosownego wniosku stron i że sporządzenie definitywnych kontraktów sprzeciwiało się przepisom art. 1, 2 i 4 rozporządzenia z d. 1 września 1919. Wreszcie władza pozwana zauważyła, że wywody co do odrębnego gospodarowania ojca i syna Dubowych są bez znaczenia wobec tego, iż II instancja motywów I instancji co do tej kwestji nie przyjęła.

N. T. A., rozpatrując te wywody, nie mógł uznać zajętego przez władzę w zaskarżonem orzeczeniu stanowiska za prawnie uzasadnione.

Przedewszystkiem już w kilku swych wyrokach, a w szczególności w wyroku z 14 maja 1925 l. rej. 738/24*), N. T. A. wypowiedział i uzasadnił szczegółowo, iż przepis art. 27 ustawy z 15 lipca 1920, poz. 462 Dz. Ust., co do obszaru stanowiących samodzielne gospodarstwo jednostek gospodarczych, odnosi się tylko do parcelacji obszarów, będących w rozporządzeniu Państwa na cele reformy rolnej, niema jednak zastosowania do parcelacji, jak w niniejszym wypadku, dobrowolnej. O ile zatem zaskarżone orzeczenie oparło odmowę zezwolenia na przewłaszczenie na okoliczności, iż poszczególne nabywane działki same, czy w połączeniu

*) Porównaj wyrok Nr 665.

dotychczasowem gospodarstwem przekraczają normę z art. 27 ustawy z 15 lipca 1920, przedstawia się ono jako niezgodne z ustawą.

Orzeczenie I instancji stanęło na stanowisku, że podstawę do odmowy żądanego zezwolenia daje też okoliczność, iż parcelacja dokonana została bez przedwstępnego zezwolenia w myśl § 1 rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z 27 kwietnia 1921, poz. 264 Dz. Ust. Władza pozwana motywu tego w tej formie nie podtrzymała, prawdopodobnie z powodu, iż wstępne umowy co do pozbycia spornych nieruchomości, a wedle zeznania Mozesa Glassa, złożonego w toku dochodzeń, także i objęcie tychże przez nabywców nastąpiło już na wiosnę(w maju) 1921, gdy powołane rozporządzenie weszło w życie dopiero 15 czerwca 1921. Natomiast w zaskarżonem orzeczeniu przyjęto też motyw, iż tranzakcja dokonana została bez uprzedniego zezwolenia władz ziemskich, a w odpowiedzi na skargę wyjaśniono, że ma to się sprzeciwiać przepisom art. 1, 2 i 4 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z 1 września 1919, poz. 428 Dz. Ust. Tego zapatrywania N. T. A. nie uważa również za zgodne z obowiązującemi przepisami. Art. 4 powyższego rozporządzenia postanawia wprawdzie, że dla uzyskania zezwolenia na przeniesienie prawa własności wystarczy złożyć właściwemu urzędowi istotne warunki przygotowanej umowy lub projekt podziału nieruchomości, ale ani z tego postanowienia, ani z przepisów art. 1, głoszącego, że umowy o przeniesienie prawa własności nieruchomości ziemskich wymagają dla swej ważności poprzedniego zezwolenia władz ziemskich, ani wreszcie z art. 2, wyliczającego wypadki, w których nie potrzeba takiego zezwolenia, nie wynika wcale, aby nie było możliwe i dopuszczalne sporządzić umowę o przeniesienie prawa własności nieruchomości ziemskiej, zupełnie formalną, już przed uzyskaniem zezwolenia, zwłaszcza jeżeli ważność, wzgl. skuteczność jej uczyniono zależną, jak w niniejszym wypadku, od uzyskania zezwolenia władz ziemskich. I ten więc powód odmowy zezwolenia nie ma uzasadnienia w ustawie.

Podstawę do uznania zamierzonej tranzakcji za uniemożliwiającą, względnie ograniczającą zastosowanie zasad reformy rolnej, uchwalonych przez Sejm Ustawodawczy w dniu 10 lipca 1919, a temsamem podstawę do odmowy zezwolenia na zasadzie art. 3 pow. rozporządzenia z dnia 1 września 1919 władza pozwana upatruje także w tem, iż odległość znaczniejsza nabywanych gruntów od posiadanych już gospodarstw Eisiga Dubowego i Mozesa Glassa uniemożliwiałyby prowadzenie intensywnej gospodarki na całości, a z motywów zaskarżonego orzeczenia wynika też, iż kwestjonuje ona kwalifikacje rolnicze obu Glassów.

Władza pozwana oparła się w tym względzie na wyjaśnieniach Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Złoczowie, które nie zostały skarżącym przedstawione w toku dochodzenia do oświadczenia się, a które nie są zgodne ze stanowczem twierdzeniem skarżących, a co do kwalifikacji rolniczych Glassów także z dokumentami, przez nich przedstawionemi. Wobec tych sprzeczności było rzeczą władzy pozwanej przez stosowne dalsze dochodzenia okoliczności powyższe należycie wyjaśnić i sprawdzić, oraz ustalić, na jakich danych oparte były wyjaśnienia Powiatowego Urzędu Ziemskiego. Wreszcie należało w zaskarżonem orzeczeniu wyraźnie wypowiedzieć, w czem władze ziemskie dopatrują się uniemożliwienia lub ograniczenia przeprowadzenia zasad reformy rolnej i których mianowicie z tych zasad. Powyższe braki N. T. A. uznał za wadliwość postępowania ze szkodą dla skarżących, bo utrudniającą im obronę swych praw.

Z powyższych zasad N. T. A. zaskarżone orzeczenie uchylił: częściowo, jako niezgodne z ustawą, częściowo z powodu wadliwego postępowania(art. 18 ust. 3, oraz art. 19 i 26 ustawy N. T. A. z 3 sierpnia 1922, poz. 600 Dz. Ust.), i zarządził na zasadzie art. 3 ustawy z 22 września 1922, poz. 800 Dz. Ust. zwrot złożonych kaucji skarżącym.

8.

Nr. 849. 1. Zapasy spirytusu i wódek, znalezione u osób, upoważnionych do handlu temi artykułami, po dniu 1 lipca 1924, podlegają w myśl art. 10 ustawy z 11 sierpnia 1923, poz. 747 Dz. Ust. obowiązkowi uiszczenia 30% dodatku komunalego do podatku państwowego, bez względu na to, czy podatek państwowy od tych artykułów został przed wspomnianym terminem 1 lipca 1924 opłacony.

2. W razie uiszczenia przed dniem 1 lipca 1924 podatku komunalnego od spirytusu i wyrobów wódczanych wedle obowiązujących w danej gminie norm, zalicza się opłacona w ten sposób kwota na poczet 30% dodatku komunalnego, należnego w myśl art. 10 ustawy z 11 sierpnia 1923, poz. 747 Dz. Ust.

Skargę Chaima Goldmana w Mościskach, na orzeczenie Izby Skarbowej we Lwowie, z 18 września 1924, w przedmiocie opłaty komunalnej od remanentów wódki, N. T. A. oddalił, jako nieuzasadnioną, i zarazem podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 4 stycznia 1926 l. rej. 1683/24).

Uzasadnienie: Rezolucją z 5 sierpnia 1924 Dyrekcja Okręgu Skarbowego w Przemyślu, zatwierdzając wymiar nadzoru kontroli skarbowej w Mościskach z 19 lipca 1924, orzekła, że Chaim Goldman, fabrykant wódek i likierów w Mościskach, obowiązany jest uiścić od remanentów, stwierdzonych w jego fabryce w dniu 1 lipca 1924, kwotę 680 zł. 79 gr. tytułem reszty 30% dodatku komunalnego od spirytusu, wzgl. przetworów spirytusowych ponad pobrane już przez gminę Mościska 15%.

Izba Skarbowa we Lwowie orzeczeniem z 18 września 1924 nie uwzględniła wniesionego przeciw powyższej rezolucji rekursu Chaima Goldmana, albowiem

art, 10 ustawy z 11 sierpnia 1923, poz. 747 Dz. Ust. nie zastrzega uwolnienia od obowiązku płacenia dodatków samorządowych od opodatkowanych przed 1 lipca 1924 remanentów, znalezionych w wytwórniach i hurtowniach z dniem 1 lipca 1924.

N. T. A., rozpatrując skargę Goldmana na powyższe orzeczenie, rozważył, co następuje:

Art. 10 ustawy z 11 sierpnia 1923 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, poz. 747 Dz. Ust. orzeka, że do wszystkich państwowych podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji z wyjątkiem podatków, wskazanych w tymże artykule, i łącznie z temi podatkami pobierany będzie dodatek na rzecz związków komunalnych; dodatek ten ma wynosić 30% podatku do spirytusu i wyrobów wódczanych, wina i win musujących, oraz od piwa. Ustawa powyższa weszła w życie z dniem ogłoszenia, t. j. 26 września 1923 w myśl jednak ustępu 4 art. 75 tejże ustawy Minister Spraw Wewnętrznych miał oznaczyć w porozumieniu z Ministrem Skarbu termin, w którym nabiorą mocy obowiązującej postanowienia, zawarte w art. 10. Termin powyższy został oznaczony w § 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 18 marca 1924, poz. 317 Dz. Ust., a mianowicie na 1 lipca 1924. Rozporządzenie powyższe weszło w życie również z dniem ogłoszenia, t. j. 10 kwietnia 1924.

Treść art. 10 powyższej ustawy niewątpliwie stwierdza, że prawodawca w tym artykule, jeżeli chodzi o podatki od trunków, traktował je jako podatki konsumpcyjne i tylko formę tych podatków określił jako dodatki do podatku państwowego ze względu na to, że dotychczasowe opodatkowanie trunków samoistnemi podatkami komunalnymi okazało się wysoce wadliwem. Taki pogląd wypowiedziany jest w uzasadnieniu do powyższej ustawy (druk Sejmowy Nr. 474/1924). Z charakteru powyższych podatków, jako konsumpcyjnych, wynika, że podatkowi temu podlegały wszystkie zapasy spirytusu, znajdujące się w dniu 1 lipca 1924 u osób, obowiązanych do uiszczenia tego podatku, przed przejściem ich do konsumpcji. Takim niewątpliwie był zamiar prawodawcy, gdyż trudno przypuścić, ażeby ustawa i rozporządzenie były ogłoszone znacznie wcześniej przed terminem wejścia w życie odnośnych przepisów po to tylko, aby osoby interesowane miały możność przed tym terminem zgromadzić większe zapasy spirytusu w celu uchylenia go od nowego opodatkowania. Opóźnienie powyższego terminu miało na celu uprzednie przygotowanie odnośnych władz do poboru powyższego podatku tak, żeby z chwilą wejścia w życie odnośnych przepisów władze te miały możność odrazu ściągnąć podatek na rzecz związków komunalnych.

Skoro zatem władza pozwana opodatkowała zapasy spirytusu, znajdujące się u skarżącego w dniu 1 lipca 1924, t. j. w chwili wejścia w życie odnośnych przepisów, to wobec wyżej powiedzianego upada zarzut co do stosowania ustawy wstecz. Jeżeli się pozatem zważy, że ustawa z 11 sierpnia 1923 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, względnie wprowadzona przez tę ustawę reforma podatków komunalnych do artykułów, podlegających państwowym podatkom konsumpcyjnym, — ma na celu zrównanie opodatkowania między innymi trunków, wypuszczonych do konsumpcji po 1 lipca 1924, to słusznie władza pozwana potrąciła do wymierzonej na mocy nowej ustawy kwoty dodatku komunalnego tę kwotę, która według obrachunku została uiszczona przez skarżącego bezpośrednio na rzecz gminy Mościska przed 1 lipca 1924 roku.

Przytem zauważyć należy, że fakt pobrania przez gminę opłaty komunalnej za okres przed 1 lipca 1924 nie może sam przez się stać na przeszkodzie zastosowaniu przez władze obowiązującej ogólnie ustawy. Co się zaś tyczy faktu pobrania podatku państwowego od będących w mowie zapasów przed datą 1 lipca 1924, to okoliczność ta w tym wypadku nie może mieć istotnego znaczenia; zastrzeżona w § 7 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego równoczesność ściągania podatku komunalnego z państwowym ma jedynie na celu ustalenie sposobu, w jaki podatek komunalny ma być ściągany, nie przesądza natomiast w niczem samego prawa gminy do podatku; dlatego też sam fakt nierównoczesnego pobrania podatku komunalnego w pierwszym miesiącu, t. j. lipcu 1924 nie ma wpływu na samą istotę prawa gminy do poboru tego podatku, jeżeli się pozatem zważy, że podatek ten, jak o tem wyżej, ma charakter podatku konsumpcyjnego.

Z tych powodów N. T. A. skargę, jako nieuzasadnioną, oddalił.

Orzeczenie o podwyższeniu opłat opiera się na przepisie art. 3 ustawy z 22 września 1922, poz. 800, Dz. Ust.

9.

Nr. 851. Szpitale publiczne, pobierające od chorych opłaty, uzależnione od kosztów utrzymania i kuracji, nie są instytucjami wyłącznie dobroczynnemi w rozumieniu p. 9. art. 14 ustawy o opłatach stempl. poz. 676 Dz. Ust.

Skargę Magistratu m. Warszawy na orzeczenie Izby Skarbowej w Warszawie z 11 marca 1925, w przedmiocie opłaty stemplowej N. T. A. oddalił, jako nieuzasadnioną.

(Wyrok z 5 stycznia 1926 l. rej. 927/25).

Uzasadnienie: Urząd Skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego na m. st. Warszawę, decyzją z 24 stycznia 1924, wymierzył Magistratowi m. st. Warszawy opłatę stemplową w kwocie 20 gr. oraz grzywnę w wysokości 4 zł. za nieostemplowanie dwóch pokwitowań a mianowicie: z 5 października 1922 na 26.000 marek i z 10 listopada 1922 na 27.000 marek., stwierdzających dobiór od Łai Fink należno-

ści za kurację w miejskim szpitalu dla starozakonnych. Odwołania Magistratu, który twierdził, że pokwitowania te nie podlegają opłacie stemplowej na zasadzie art. 14 p. 9 ustawy z 28 października 1921, poz. 676 Dz. Ust., Izba Skarbowa decyzją z 11 marca 1925 w zasadzie nie uwzględniła, zmniejszając tylko grzywnę do 1 złotego. Na decyzję powyższą Magistrat m. Warszawy wniósł skargę do N. T. A., prosząc o jej uchylenie z powodu naruszenia cytowanego p. 9 art. 14 ustawy z 28 października 1921 o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych. Pozwana władza stawia w odpowiedzi wniosek o oddalenie skargi, jako bezzasadnej.

N. T. A. uznał, że podług art. 11 cytowanej ustawy z 28 października 1921, opłacie stemplowej podlegają z reguły wszelkie poświadczenia odbioru sum pieniężnych, wystawione na dowód, że dłużnik dopełnił zobowiązania;

że art. 14, wyliczając wyjątki od tej reguły, stanowi w p. 9, iż opłacie nie podlegają poświadczenia odbioru, wystawione przez zakłady lub zrzeszenia, prawnie w państwie istniejące, a mające za cel *wyłącznie* działalność dobroczynną lub oświatową;

że jak widać z powyższej redakcji pomienionego artykułu 14, który, jako wyliczający wyjątki od reguły, nie podlega rozszerzającej wykładni, od opłaty omawianego stempla, zwolnione są nie wszelkie zakłady, mające charakter dobroczynny, lecz tylko te z nich, które celom dobroczynnym są poświęcone „wyłącznie";

że jakkolwiek szpitale miejskie niewątpliwie ułatwiają kurację chorym i wypełniają w tym względzie działalność dobroczyną, lecz zasadniczo nie czynią tego bezpłatnie, pobierając od chorych opłaty na zasadzie przepisów rozporządzenia Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych z 15/27 października 1859 (Zb. przepisów administracyjnych cz. III t. I, str. 451), wobec czego nie mogą być one uważane za „wyłącznie dobroczynne";

wreszcie, że sam skarżący — Magistrat nie twierdzi, aby działalność szpitali miejskich była wyłącznie dobroczynna, lecz podciągnięcie jej pod przepis, zawarty w omawianem p. 9 art. 14 ustawy, opiera tylko na twierdzeniu, że nie są one instytucją o charakterze zarobkowym, co nie może być uznane za jednoznaczne z ustawowym określeniem „wyłącznie dobroczynny";

N. T. A. uznał, że zaskarżone orzeczenie nie narusza przepisów ustawy, i wobec tego skargę, jako bezzasadną oddalił.

10.

Nr. 862. Urzędnik samorządowy, posiadający kwalifikację służbową dobrą, ma prawo w myśl art. 98 ust. emer. z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz Ust. do zaliczenia do wysługi emerytalnej takiej ilości lat służby samorządowej w b. państwie zaborczem, która odpowiada ilości lat, przesłużonej w służbie państwowej polskiej.

Na skutek skargi Bronisława Błońskiego w Stanisławowie na orzeczenie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z 2 października 1924 w sprawie uposażenia emerytalnego, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą i zarządził zwrot skarżącemu złożonej kaucji.

(Wyrok z 18 stycznia 1926, l. rej. 1747/24).

Uzasadnienie: Z dniem 31 grudnia 1923, wskutek redukcji personalu, na podstawie 116 art. ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust. został zwolniony ze służby Bronisław Błoński, referent rolny przy Województwie w Stanisławowie.

Błoński od 15 marca 1904 do 10 lipca 1908 (4 l. 3 m. 25 dni) pracował w Wydziale Krajowym we Lwowie w charakterze dyetarjusza od 11 lipca 1908 do 5 lipca 1916 (7 l. 11 m. 24 dni) w charakterze oficjała, a następnie lustratora powiatowego służył Błoński w Wydziale Powiatowym w Rohatynie, od 5 lipca 1916 do 1 listopada 1918 (2 l. 3 m. 26 dni) pozostawał na służbie państwowej austrjackiej w Inspektoracie pomocy rolnej. Od 1 listopada 1918 do 31 grudnia 1923 (5 l. 2 m.) pozostawał w służbie państwowej polskiej, ostatnio w charakterze referenta rolnego w VIII stopniu służbowym. Komisja Weryfikacyjna przy Województwie w Stanisławowie cały okres poprzedniej państwowej służby austrjackiej i służby samorządowej, od 15 marca 1904, do 31 października 1918 zaliczyła Błońskiemu do wysługi lat w myśl ustawy z 13 lipca 1920 poz. 429 Dz. Ust. w całości, a mianowicie w ilości 14 lat i 7 miesiący.

Województwo w Stanisławowie wymierzyło Błońskiemu uposażenie emerytalne w wysokości 52% poborów czynnych, Izba Skarbowa we Lwowie nie zgodziła się jednak z tym wymiarem, twierdząc, że nie ma Błoński 10 lat służby, policzalnej do emerytury, ponieważ rozpoczął służbę państwową dopiero 29 czerwca 1916, poprzednia zaś służba w Wydziale Krajowym w charakterze manipulanta i w Wydziale Powiatowym w Rohatynie, ze względu na art. 37 ustawy z 11 grudnia 1923 poz. 46 Dz. Ust. z r. 1924 nie może być uwzględniona. Wobec takiego stanowiska Izby Skarbowej, Województwo, powołując się na dobre kwalifikacje służbowe Błońskiego, wystąpiło do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z wnioskiem o zaliczenie mu lat służby samorządowej, przez którą nabył wiadomości, potrzebne do pełnienia służby państwowej.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zaznaczając, że decyzja jest ostateczna i dalszemu zaskarżeniu w toku instancji nie podlega, pismem z 2 października 1924 zawiadomiło Wojewodę w Stanisławowie, że Ministerstwo Skarbu pismem z 13 września

1924 zakomunikowało, iż na zaliczenie do wysługi emerytalnej Błońskiego czasu służby w Wydziale Krajowym i w Wydziale Powiatowym w Rohatynie odmawia zgody.

Wniesioną do N. T. A. skargę Błoński uzasadnia powołaniem się na art. 1 lit. n) i o) ustawy z 13 lutego 1924 poz. 178 Dz. Ust. Skarżący powołuje się również na wydane przez jego władze przełożone dobre kwalifikacje służbowe, będące niewątpliwie w związku z doświadczeniem, które nabył w służbie samorządowej i wskazuje, że art. 81 ustawy emerytalnej przewiduje wliczenie lat służby, spędzonej w samorządzie krajowym, wobec czego twierdzi, że cały okres czasu jego służby samorządowej winien być do policzalnych do emerytury lat służby zaliczony.

N. T. A. rozważył, co następuje:

Zwolnionym na podstawie art. 116 o państwowej służbie cywilnej funkcjonarjuszom państwowym w myśl przepisów tego artykułu równocześnie ze zwolnieniem winno być przyznane uposażenie emerytalne na zasadach odnośnej ustawy emerytalnej. Ponieważ w czasie zwolnienia ze służby Błońskiego obowiązywała już ustawa emerytalna z 11 grudnia 1923 poz. 46 Dz. Ust. z r. 1924, przepisy tej ustawy są miarodajne przy ustalaniu praw emerytalnych skarżącego. Skarżący pozostawał w służbie państwowej w b. państwie zaborczem 2 l. 3 m. 26 dni, a w służbie państwowej polskiej 5 lat 2 m. Gdy zatem nie posiada on 10 lat służby cywilno-państwowej, która daje prawo do uposażenia emerytalnego w myśl art. 9 powołanej ustawy, nie może mieć do skarżącego zastosowania art. 81 tejże ustawy. Co prawda, ostatnio powołany artykuł służbę w b. Wydziale Krajowym Galicyjskim stawia na równi ze służbą państwową b. państwa zaborczego, lecz zaliczenie tej służby uzależnia od jej zaliczalności według ustaw odnośnego państwa. Błoński przebył na służbie w Wydziale Krajowym jedynie w charakterze djetarjusza i następnie przeszedł do służby samorządowej, ponieważ zaś wedle ustaw krajowych galicyjskich służba w tym charakterze nie była do wysługi lat policzalna, nie może ona być brana obecnie pod uwagę. Gdy atoli skarżący przesłużył w Państwie Polskiem przeszło 5 lat, a komisja weryfikacyjna zaliczyła mu przed wejściem w życie rzeczonej ustawy emerytalnej na zasadzie ustawy o uposażeniu z 13 lipca 1920 poz. 429 dz. ust. czas jego poprzedniej służby państwowej i samorządowej w b. państwie zaborczem, prawa emerytalne skarżącego wypływają z art. 97 i 98 ustawy emerytalnej w brzmieniu ustawy z 13 lutego 1924 poz. 178 dz. ust. Wedle ustępu 2-go art. 98 funkcjonarjuszom państwowym, podpadającym pod postanowienia art. 97, dolicza się za każdy rok służby państwowej polskiej rok służby samorządowej lub pracy zawodowej, zaliczonej w myśl art. 97, a więc poza warunkiem uprzedniego zaliczenia tej służby lub pracy na podstawie jednej z ustaw uposażeniowych z r. 1920 i przesłużenia w służbie państwowej polskiej 5 lat, o tyle, o ile w tej służbie lub pracy nabyli do obecnej służby polskiej kwalifikacje i doświadczenie, stwierdzone odnośnem ustaleniem w kwalifikacji służbowej. Z akt administracyjnych wynika, że skarżący ma stwierdzoną przez swoje władze przełożone kwalifikację dobrą. Wynika z powyższego, że odpowiadał on warunkom art. 97 co do poprzedniej swej służby samorządowej, i dlatego władza winna była doliczyć mu do wysługi emerytalnej taką ilość lat, jaką przesłużył w służbie państwowej polskiej, t. j. lat 5, co łącznie ze służbą państwową zaborczą i polską stanowić będzie okres, wystarczający do nabycia wedle art. 9 ustawy praw do uposażenia emerytalnego.

Z powyższych względów N. T. A. zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą uchylił.

Postanowienie o kosztach opiera się na art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 dz. ust.

11.

Nr. 869. Ustawa o wykonaniu reformy rolnej z 15 lipca 1920 poz. 462 Dz. Ust., niezależnie od kolejności, przewidzianej w art. 3, wprowadza również kolejność w ramach pkt. 8 części drugiej art. 1.

W sprawie skargi Gabrjela Krasińskiego w Janikowie na orzeczenie Głównej Komisji Ziemskiej z 28 kwietnia 1923 w przedmiocie przymusowego wykupu na cele reformy rolnej dóbr Janików, Klonowa i Brogowa, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą, a zarazem zarządził zwrot skarżącemu złożonej kaucji.

(Wyrok z 25 stycznia 1926, l. rej. 1750/23).

Uzasadnienie: Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach decyzją z 29 grudnia 1922 orzekła na zasadzie art. 1 pkt. 8 ustawy z 15 lipca 1920 poz. 462 Dz. Ust przymusowy wykup dóbr Janików, Klonowa i Brogowa w pow. Opoczyńskim, będących własnością Gabrjela Krasińskiego, z pozostawieniem właścicielowi jednego zabudowanego folwarku o przestrzeni 180 ha, użytków rolnych dla służby leśnej w ilości 3% przestrzeni leśnej, oraz całego obszaru lasów, znajdując swą decyzję za uzasadnioną w postanowieniach wyż powołanego przepisu ustawy, ponieważ wedle opisów lustracyjnych tychże majątków, sporządzonych przez Powiatowego Komisarza Ziemskiego z Opoczna w obecności właściciela, który ich wówczas nie kwestjonował, należy zaliczyć dobra te do typu czysto rolniczych gospodarstw, a twierdzenie właściciela, iż poświęcone są wytwórczości hodowlanej i rybnej, nie zostało udowodnione, wobec czego odpadła też potrzeba zachowania ich obszarów w większym rozmiarze właścicielowi.

Wniesione przez tegoż odwołanie, Główna Komisja Ziemska orzeczeniem z 28 kwietnia 1923 częściowo tylko uwzględniła i zatwierdziła decyzję Okręgowej Komisji Ziemskiej z tą zmianą, iż od wykupu wyłącza

się i pozostawia właścicielowi, oprócz 180 ha gruntów i całych obszarów leśnych, jeszcze dodatkowo 24,5 ha ogrodów i sadów, oraz 25 ha użytków rolnych przy lasach dla służby leśnej, wychodząc z założenia, że decyzją Powiatowej Komisji Ziemskiej w Opocznie z 10 lutego 1922, zatwierdzoną 26 marca tegoż roku przez Okręgowy Urząd Ziemski, stwierdzono wyczerpanie w powiecie opoczyńskim majątków prywatnych, kwalifikujących się do przymusowego wykupu po myśli pkt. 1 do 7 art. 1 ustawy z 15 lipca 1920 poz. 462 Dz. Ust., oraz że obszar spornych majątków przekracza obszar, przewidziany w pkt. b art. 2 tejże ustawy, a nie należą one bynajmniej do rzędu majątków, przewidzianych w końcowym ustępie tegoż art. 2 ustawy.

N. T. A., rozpoznając skargę Gabrjela Krasińskiego na powyższe orzeczenie, oraz odpowiedź na nią pozwanej władzy, przedewszystkiem nie uznał za trafny zarzut u skarżącego, jakoby w niniejszej sprawie pogwałcone zostały przepisy co do kolejności przez to, iż przystąpiono do przymusowego wykupu prywatnego majątku ziemskiego, mimo iż w powiecie opoczyńskim z pośród dóbr, wyszczególnionych w części pierwszej art. 1 ustawy z 15 lipca 1920, istnieją dobra państwowe Zanęczyn i Dąbrowa, jeszcze nie zużytkowane dotychczas na cele reformy rolnej, a to zgodnie z zasadą prawną, niejednokrotnie już wyrażoną i szczegółowo umotywowaną, jak np. w wyroku z 14 stycznia 1924 L. Rej. 414/2*), wedle której między majątkami, wyliczonemi w pkt. 1 do 8 części drugiej art. 1 powyższej ustawy, a dobrami, wyliczonemi pod lit. a do e części pierwszej tegoż artykułu, nie zachodzi żaden stosunek kolejności.

Pozatem odnośnie do zarzutu niezachowania przepisanej kolejności Trybunał rozważył, co następuje:

Jak z zaskarżonego orzeczenia okazuje się, władze ziemskie orzekły przymusowy wykup spornych dóbr, jako majątku prywatnego, którego obszar przenosi ustawowo dopuszczalne maximum posiadania właściciela, nie naprowadzając żadnego innego kryterjum, przewidzianego w ramach tegoż pkt. 8 art. 1 ustawy, dla określenia podstawy prawnej swego orzeczenia.

Wedle brzmienia owego pkt. 8 art. 1 ustawy ulegają przymusowemu wykupowi — prócz wyliczonych w pkt. 1 do 7 tegoż artykułu majątków — wszystkie inne prywatne majątki ziemskie wedle zasad objętych art. 2 niniejszej ustawy, przyczem w pierwszym rzędzie wykupowi przymusowemu ulegną ordynacje, założone po roku 1888, majątki, będące w dzierżawie i nie administrowane przez właścicieli, majątki, w których nie przystąpiono do uregulowania serwitutów, oraz majątki, zniszczone przez wypadki wojenne, jeśli właściciel nie podjął w miarę możności prac, zmierzających do umożliwienia regularnej gospodarki. Z treści i układu tego przepisu ustawy wynika, iż w ramach pkt. 8 wprowadza ona pewne stopniowanie, nakazując w pierwszym rzędzie poddawać przymusowemu wykupowi cztery wymienione tam rodzaje majątków, a więc wszystkie inne majątki prywatne, przenoszące obszarem maximum dopuszczalnego posiadania, uledz mogą wykupowi w drugim rzędzie, czyli dopiero po wyczerpaniu w danym powiecie ziem, zaliczonych do czterech wymienionych rodzai majątków, które przedewszystkiem winny uledz wywłaszczeniu.

Skoro więc pozwana władza, opierając się na wyżpowołanej decyzji Powiatowej Komisji Ziemskiej w Opocznie z 10 lutego 1922, stwierdzającej jedynie fakt wyczerpania w powiecie opoczyńskim prywatnych majątków ziemskich, kwalifikujących się do przymusowego wykupu wedle pkt. 1 do 7 art. 1 tylekroć wspomnianej ustawy, orzekła przymusowy wykup spornych dóbr na zasadzie pkt. 8 art. 1 tejże ustawy, nie ustaliwszy, iż w ramach tegoż punktu ustawy wyczerpana została w powiecie opoczyńskim kolejność w odniesieniu do wyż wyszczególnionych czterech rodzai majątków, które w pierwszym rzędzie winny uledz wykupowi przymusowemu, to wyszła ona z mylnego założenia prawnego, iż w ramach pkt. 8 niema kolejności, i w tym kierunku jej orzeczenie nie jest zgodne z ustawą.

W tym stanie rzeczy N. T . A. już z tego powodu uchylił zaskarżone orzeczenie na zasadzie art. 26 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 600 Dz. Ust., jako niezgodne z ustawą, a tem samem odpadła potrzeba szczegółowego rozważania dalszych zarzutów skargi.

Postanowienie w przedmiocie zwrotu kaucji opiera się na przepisie art. 3 ust. 1 ustawy z 22 września 1922, poz. 800 Dz. Ust.

12.

Nr. 870. Na obszarze b. zaboru austrjackiego nie ma przepisu, stworzającego podmiotowe prawo domagania się zezwolenia na zmianę imienia.

Skargę Ryfki Grünauerówny przeciw orzeczeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 9 stycznia 1924 w przedmiocie zmiany imienia N. T. A. oddalił, jako nieuzasadnioną, a zarazem podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 26 stycznia 1926, l. rej. 629/24)

Uzasadnienie: Urząd Wojewódzki w Krakowie decyzją z 23 października 1923 odmówił prośbie Ryfki Grünauer o zezwolenie na zmianę jej imienia „Ryfka“ na „Irena“, a to dla braku podstawy prawnej do takiej zmiany, Ryfka Grünauer wniosła od tej decyzji rekurs do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które orzeczeniem z 9 stycznia 1924 zatwierdziło decyzję Urzędu Wojewódzkiego. Orzeczenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zaskarżyła Ryfka Grünauer. do N. T. A. Skarżąca powołuje się na § 10 p. 14 rozporządzenia Rady Ministrów z 14 marca 1921 poz. 234 Dz. Ust., według którego sprawy zmiany wyznań i zmiany imion należą do kompetencji wojewody, i wywodzi: że, gdyby nawet przyjąć, iż przepisem tym nie ustanowiono

*) Patrz wyrok Nr. 274.

dopuszczalności zmiany imienia, to dopuszczalność ta wynika z § 19 tego samego rozporządzenia, gdyż w tym ostatnim przepisie poruczono wojewodom wszelkie sprawy, które należały do zakresu działania b. Namiestnictwa we Lwowie, a Namiestnictwo to było uprawnione do udzielania zezwoleń, o których mowa. Skarżąca podnosi wreszcie, że, o ileby obowiązujące ustawy nie zawierały żadnego wyraźnego postanowienia, dopuszczającego udzielania tych zezwoleń, to jednak nie ma też żadnego obowiązującego przepisu, zabraniającego udzielania ich, a wobec tego władza pozwana winna była uwzględnić prośbę skarżącej, gdyż do zakresu działania władz politycznych należy wszystko, co nie zostało przydzielone innym władzom, w następstwie czego władza polityczna może oddalić prośbę tylko w tym razie, jeżeli sprawa należy do kompetencji innej władzy, lub jeżeli uwzględnienie prośby sprzeciwiałoby się przepisom prawa albo interesom publicznym.

N. T. A., rozpatrując sprawę, rozważył, co następuje:

Skarżącej odmówiono zezwolenia na zmianę imienia dla braku podstawy prawnej. Rozstrzygnięcia wymaga wobec tego kwestja, czy na obszarze Województwa Krakowskiego obowiązuje przepis, uprawniający stronę do domagania się zezwolenia na zmianę imienia.

Tego zagadnienia nie rozwiązuje § 10 p. 14 rozporządzenia Rady Ministrów z 14 marca 1921 poz. 234 Dz. Ust. W tym przepisie postanowiono jedynie, iż sprawy zmiany wyznań i zmiany imion należą do zakresu działania Wojewody. Stwierdzić przytem należy, że wymienione rozporządzenie zostało wydane na zasadzie ustawy z 3 grudnia 1920 poz. 768 Dz. Ust., którą w art. 2 upoważniano Radę Ministrów do wydawania rozporządzeń, wprowadzających zmiany w ustawach, obowiązujących na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowkiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy, tylko o tyle, o ile zmiany te okażą się niezbędne dla wprowadzenia w życie województw, utworzonych na wymienionych terytorjach i, o ile one dotyczą zakresu działania, organizacji i kompetencji istniejących na tym terytorjum władz admistracyjnych II instancji (Namiestnictwa) oraz stosunków tychże do władz administracyjnych I instancji. Powyższe ograniczenia w związku z brzmieniem § 10 p. 14 rozporządzenia, o którem mowa, nie uprawniają do wniosku, że przepisem tym zmieniono prawo materjalne, obowiązujące w przedmiocie zmiany imion. Ten sam wniosek wynika również z powołanego w skardze, a zawartego w § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z 14 marca 1921 postanowienia, że do zakresu działania Wojewody należą także sprawy, które z mocy ustaw i przepisów, obowiązujących na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem należały do zakresu działania Namiestnika, Namiestnictwa i Generalnego Delegata Rządu. I na zasadzie tego postanowienia nie służyłoby stronie prawo domagania się zezwolenia na zmianę imienia, o ile dotychczasowe ustawy prawa tego nie uzasadniały. W tym względzie skarżąca nie przytacza żadnego przepisu, a powołuje się jedynie na praktykę b. austrjackich władz administracyjnych, względnie austrjackiego Trybunału Administracyjnego. Te wskazania są bez znaczenia, gdyż, gdyby nawet byłe austrjackie władze udzielały w praktyce zezwolenia na zmianę imion, to praktyka ta sama przez się nie mogła jeszcze stworzyć dla stron prawa żądania zastosowania jej w konkretnym wypadku — oczywiście, o ile nie była uzasadnioną w obowiązującem prawie materjalnem.

Z celu tak nazwiska jak i imienia osoby wynika potrzeba ich stałości, a to w interesie publicznym. Niewątpliwie tylko w następstwie tego na obszarze b. zaboru austrjackiego uznana została dopuszczalność zmiany nazwiska aktem prawodawczym, a mianowicie „najwyższem postanowieniem“ z dnia 5 czerwca 1826 (Zb. Ust. pol. 36), które ustawadawstwo polskie zastąpiło ustawą z 24 października 1919 poz. 478 Dz. Ust. Ponieważ na obszarze Województwa Krakowskiego nie obowiązuje żaden przepis, uprawniający stronę do domagania się zezwolenia zmiany imienia, N. T. A. nie mógł dopatrzeć się w zaskarżonem orzeczeniu naruszenia praw skarżącej i oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

Podwyższenie opłaty zasadniczej opiera się na art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

13.

Nr. 871 Terminy, określone w art. 6 ustawy z 17 grudnia 1920 poz. 18/21 Dz. Ust., uprawniające Komitety Nadawcze do usunięcia osadnika wojskowego z nadanej mu ziemi, liczy się od chwili wydania osadnikowi aktu nadawczego w rozumieniu § 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy z 23 marca 1921 poz. 192 Dz. Ust.

Na skutek skargi Dr. Józefa Wojnara, adwokata w Krośnie, woj. Lwowskie przeciw orzeczeniu Powiatowego Komitetu Nadawczego w Krzemieńcu z 10 czerwca 1924 w przedmiocie skreślenia nadziału ziemią i odebrania działki Nr. 16 w Gniłowej, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania, a zarazem zarządził zwrot złożonej kaucji.

(Wyrok z 26 stycznia 1926, l. rej. 1230/24).

Uzasadnienie: Wedle stanu niekompletnych i w odpisach, względnie w wyciągach przedłożonych Trybunałowi akt administracyjnych sprawy, Powiatowy Komitet Nadawczy w Krzemieńcu na posiedzeniu dnia 29 października 1921 zatwierdził przydział działki Nr. 16 na folwarku Gniłowej, o obszarze 12 ha, skarżącemu Dr. Józefowi Wojnarowi, poczem tenże protokólarnie

w dniu 10 stycznia 1922 przez delegata tegoż Komitetu, w obecności wójta gminy, w posiadanie tej działki wprowadzony został, z zastrzeżeniem ścisłego ustalenia jej powierzchni do czasu dokonania ostatecznego jej pomiaru. Po komisjonalnem stwierdzeniu przez delegata Komitetu przy współudziale przedstawicieli osadników wojskowych, w dniu 1 maja 1924 na miejscu w Gniłowej, że skarżący Wojnar jest „stale nieobecny" na swej działce, którą obsiewają „dowolnie okoliczni włościanie na spółkę", Powiatowy Komitet Nadawczy w Krzemieńcu na posiedzeniu dnia 10 czerwca 1924 r. uchwalił „skreślić z osady Gniłowa" skarżącego, a to wobec wyników lustracji osady i protokólarnego stwierdzenia, że tenże się na działce nie osiedlił i na niej nie zagospodarował. O decyzji tej zawiadomił skarżącego przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych przy tymże Komitecie, zaznaczając, że powodem skreślenia go z nadziału ziemią była okoliczność, iż Komitet odmownie załatwił jego podanie o pozwolenie osadzenia na owej działce brata jego Jana Wojnara.

N. T. A., rozpoznając skargę Dr. Józefa Wojnara, na powyższe orzeczenie, z pominięciem na zasadzie art. 16 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 600 Dz. Ust. odpowiedzi na nią pozwanej władzy wobec niezłożenia jej odpisu, rozważył, co następuje:

Wedle art. 6 ustawy o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego z 17 grudnia 1920 poz. 18/21 Dz. Ust. może być żołnierz, któremu ziemia została nadana, a który, lub którego rodzina nie osiedliwszy się nie zagospodaruje się w terminie trzyletnim od daty nadania, usunięty z nadanego gruntu w drodze administracyjnej na podstawie uchwały Komitetu Nadawczego, przyczem własność gruntu powraca do Państwa. Wydane na zasadzie art. 13 tejże ustawy rozporządzenie wykonawcze do niej z 23 marca 1921 poz. 192 Dz. Ust. postanawia znów w § 16, że oddanie poszczególnych działek w posiadanie osadnikom następuje na podstawie orzeczenia Powiatowego Komitetu Nadawczego o nadaniu ziemi, przyczem winien być sporządzony i podpisany przez przedstawiciela tegoż Komitetu, wójta gminy i osadnika protokół, oraz przeprowadzony tymczasowy pomiar na gruncie. Na mocy powyższego protokółu i tymczasowych pomiarów Komitet ma wydać osadnikowi w terminie trzechmiesięcznym od daty sporządzenia protokółu, akt nadawczy, który stanowi tytuł własności nadanej osady. Wreszcie wedle § 12 tegoż rozporządzenia, w każdym wypadku, w którym zachodzić będzie potrzeba usunięcia osadnika z nadanej osady, Powiatowy Komitet Nadawczy przed wydaniem orzeczenia winien ustalić, czy zachodzi wina osobnika w niewypełnieniu obowiązku osiedlenia się lub zagospodarowania osady.

Z zestawienia powyższych przepisów wynika, że termin roczny względnie trzyletni, uprawniający Komitety Nadawcze do stosowania względem osadnika rygoru usunięcia go z nadanej ziemi, może być liczony dopiero od daty wydania mu aktu nadawczego, stanowiącego tytuł własności nadanej osady. i dopiero tę datę można uważać za datę nadania w rozumieniu art. 6 wyż powołanej ustawy.

Tymczasem z przedłożonych przez pozwaną władzę Trybunałowi administracyjnych akt sprawy, nie widać, by akt nadawczy wogóle był skarżącemu wydany, a temsamem brak podstawy do ustalenia daty, od której mogły być liczone terminy w tymże art. 6 ust. przewidziane; brak w nich również ustaleń, wymaganych przepisem § 12 rozporządzenia wykonawczego do tejże.

W tych warunkach N. T. A. uznał, iż stan faktyczny sprawy w tej mierze wymaga uzupełnienia, a zarazem, iż pozwana władza w dotychczasowym przewodzie sprawy naruszyła formy postępowania administracyjnego, ze szkodą dla skarżącego, nie dając mu możności bronienia swych praw w toku tegoż i nie doręczając mu orzeczenia quaestionis w osnowie, w jakiej ono powzięte zostało, i dlatego też orzeczenie to na zasadzie art. 19 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 600 Dz. Ust. z powodu wadliwego postępowania uchylił, wobec czego odpadła potrzeba rozważania dalszych zarzutów skargi.

Postanowienie w przedmiocie zwrotu kaucji skarżącemu opiera się na przepisie art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

14.

Nr. 873. Wszyscy pracownicy, zatrudnieni w przedsiębiorstwie handlu maszyn do szycia, połączonem z warsztatem reperacyjnym, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl § 1 ustawy austr. z dnia 28 grudnia 1887, w brzmieniu, ustalonem ustawą z 7 lipca 1921 poz. 413 Dz. Ust.

Skargę firmy „Singer Sewing Machine Company" we Lwowie na orzeczenie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 20 października 1924 w przedmiocie ubezpieczenia od wypadków pracowników tej firmy, N. T. A. oddalił skargę, jako niezasadnioną, a zarazem podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 28 stycznia 1926, l. rej. 147/25).

Uzasadnienie: Zakład ubezpieczenia od wypadków we Lwowie uznał w piśmie z 1 lutego 1924, skierowanem do firmy „Singer Sewing Machine Company" we Lwowie, że firma ta, posiadająca skład maszyn do szycia oraz warsztat reperacyjny we Lwowie, podlega obowiązkowi ubezpieczenia zatrudnionych tam pracowników od wypadków i zaliczył ją do 10 klasy III kategorji niebezpieczeństwa z opłatą taryfową po dzień 30 czerwca 1922 w wysokości 1 mkp., a od 1 lipca 1922 po 50 fen. od każdych 100 mkp. zarobku wszystkich bez wyjątku pracowników.

Województwo Lwowskie, załatwiając rekurs firmy przeciw powyższemu rozstrzygnięciu decyzją z 11 sier-

pnia 1924 nie uwzględniło podniesionych zarzutów i zatwierdziło zaczepione orzeczenie.

Dalszego rekursu tej firmy, w którem podaje ona między innemi, że personel jej, zatrudniony przy pracy biurowej, nie podlega ubezpieczeniu od wypadków, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej orzeczeniem z 20 października 1924 nie uwzględniło.

Na to orzeczenie Ministerstwa wniosła firma skargę do N. T. A., w której wywodzi, że celem ustawy z 7 lipca 1921 poz. 413 Dz. Ust., uzupełniającej dotyczące ustawy austrjackie, jest ubezpieczenie jedynie osób, zajętych pracą wytwórczą, od wypadku, pozostającego w związku z tą pracą. Tymczasem Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przekroczyło, zdaniem skarżącej firmy, w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy z 19 grudnia 1921 poz. 27 Dz. Ust. z 1922 roku i z 24 marca 1922 poz. 311 Dz. Ust. swe uprawnienia ustawowe i wprowadziło w życie postanowienia, nie mające podstawy w ustawie, o ile w tych rozporządzeniach nałożyło obowiązek ubezpieczenia od wypadków nie tylko na przedsiębiorstwa wytwórcze, lecz także na wszystkie zakłady przemysłu wolnego, czyli na cały handel. Ponieważ personel skarżącej firmy, składający się z 12 osób, zajęty jest w liczbie 10 osób przy handlu maszynami do szycia, jakoteż przy prowadzeniu ksiąg, jedna osoba pełni obowiązki woźnego, a zajęty w warsztacie reperacyjnym mechanik wykonywa jedynie drobne naprawki, nie są, zdaniem skarżącej, ani ten mechanik, ani reszta personelu, narażeni na niebezpieczeństwo wypadku.

Rozstrzygając niniejszą sprawę, N. T. A. nie miał potrzeby rozpatrywania kwestji, podniesionej w skardze, czy zastosowana w § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 19 grudnia 1921 poz. 27 Dz. Ust. z 1922 r. interpretacja pojęcia „przedsiębiorstwa przemysłowe", użytego w art. 4 ustawy z 7 lipca 1921 poz. 413 Dz. Ust. — a mianowicie, że za takie przedsiębiorstwa należy uznać wszystkie przedsiębiorstwa, zakłady i rzemiosła, podpadające pod przepisy austrjackiej ustawy przemysłowej, a więc i handel towarami — jest zgodna z ustawą; bezspornie bowiem w niniejszym wypadku przedsiębiorstwo skarżącej firmy we Lwowie nie ogranicza się wyłącznie do handlu maszynami do szycia, ale obejmuje również warsztat reperacyjny, zatrudniający mechanika. Warsztat zaś reperacyjny jest bezsprzecznie zakładem przemysłowym, podpadającym pod obowiązek ubezpieczenia od wypadków, a ponieważ w myśl § 1 ustawy austrjackiej z 28 grudnia 1867 w brzmieniu, ustalonem w art. 4 ustawy z 7 lipca 1921 obowiązkowi ubezpieczenia podlegają bez względu na rodzaj ich indywidualnego zajęcia, wszyscy robotnicy i urzędnicy, zatrudnieni w danem przedsiębiorstwie, należało uznać, że pociągnięcie wszystkich pracowników przedsiębiorstwa skarżącej firmy (skład maszyn do szycia i warsztat reperacyjny) we Lwowie do ubezpieczenia od wypadków nie sprzeciwia się ustawie.

Okoliczność przytoczona w skardze, że przeważna część pracowników skarżącej firmy zajęta jest przy czynnościach handlowych, może w myśl § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 24 marca 1922 poz. 311 Dz. Ust. — pod warunkami tam wyszczególnionemi — znaleźć uwzględnienie przy zakwalifikowaniu danego przedsiębiorstwa, względnie jego części do kategorji niebezpieczeństwa wypadków; ta okoliczność jest wszakże bez znaczenia dla zasadniczego obowiązku ubezpieczenia pracowników danego przedsiębiorstwa, które według zgłoszenia z 7 stycznia 1921, przesłanego przez skarżącą firmę do Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie, uważać należy za jednolite.

Z tych powodów N. T. A. oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

Orzeczenie o podwyższeniu opłaty zasadniczej, opiera się na art. 3 ustawy z 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust.

15.

Nr. 875. Gmina miejska, która wykupiła świadectwo przemysłowe V kategorji przedsiębiorstw przemysłowych dla swej gazowni jeszcze przed wejściem w życie ustawy z 14 maja 1923 poz. 412 Dz. Ust. o państwowym podatku przemysłowym, nie jest w myśl art. 52 p. 2 tejże ustawy obowiązana do złożenia zeznania o obrocie, jeżeli rości sobie uwolnienie z art. 3 p. 3 tejże ustawy, jako przedsiębiorstwo użyteczności publicznej.

Na skutek skargi gminy m. Kołomyi, Miejski Zakład Aprowizacyjny, na orzeczenie Izby Skarbowej we Lwowie z 24 października 1924 w przedmiocie podatku przemysłowego od obrotu za II półrocze 1923, oraz na orzeczenie Komisji Odwoławczej do spraw podatku przemysłowego przy Izbie Skarbowej we Lwowie z 15 stycznia 1925 w przedmiocie grzywny podatkowej, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenia z powodu wadliwego postępowania.

(Wyrok z 29 stycznia 1926, l. rej. 2072/24 i 403/25).

Uzasadnienie: Gmina m. Kołomyi odwołała się do Komisiji Odwoławczej do spraw podatku przemysłowego przy Izbie Skarbowej we Lwowie od nakazu płatniczego tejże Izby Skarbowej, którym wymierzono Gminie podatek przemysłowy od obrotu za II półrocze 1923, odnośnie miejskiego zakładu aprowizacyjnego, i od orzeczenia karnego w przedmiocie grzywny z art. 104 ustawy z 14 maja 1923 w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego za niezłożenie zeznania o obrocie tego zakładu za to samo półrocze.

Gdy wedle pisma Izby Skarbowej z 24 października 1924 odwołania tego odnośnie wymiaru podatku nie wzięto pod rozwagę na zasadzie art. 86 powołanej ustawy, a wedle treści pisma tejże Izby z 15 stycznia 1925 odwołania odnośnie grzywny nie uwzględniono, ponieważ Komisja Odwoławcza uznała orzeczenie karne za uzasadnione w postanowieniach art. 54 część 2 oraz art. 55 i 104 ustawy, Gmina miasta Kołomyji przeciw tym orzeczeniom wniosła skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, w których zgodnie ze stanowiskiem, zajętem w odwołaniach, występuje przeciw zasadności obowiązku podatkowego, domagając się uznania miejskiego, zakładu aprowizacyjnego za przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, prowadzone przez związek samorządowy we własnym zarządzie i na własny rachunek, które wskutek tego, po myśli art. 3 ustawy nie podlega państwowemu podatkowi od obrotu. Tem samem gmina nie była obowiązaną do zeznania obrotu tego przedsiębiorstwa do podatku przemysłowego, zaczem nałożona grzywna nie znajduje uzasadnienia w postanowieniach art. 104.

Władza pozwana w odpowiedziach na skargi broni legalności orzeczeń, powołując się na § 2 cz. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z 27 czerwca 1923 poz. 522 Dz. Ust., które zdaniem jej wyczerpująco wylicza przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, zwolnione od państwowego podatku przemysłowego, a w części drugiej wyraźnie stanowi, że wszelkie inne przedsiębiorstwa, mające charakter zarobkowy, podlegają opodatkowaniu na ogólnych zasadach ustawy. Przytem rozporządzenie, wyliczając przykładowo tego rodzaju zakłady zalicza do nich, między innemi, właśnie hurtownie i sklepy. Zdaniem władzy pozwanej zarobkowy charakter spornego zakładu aprowizacyjnego, stwierdza również ponad wszelką wątpliwość zamknięcie rachukowe tegoż zakładu za I półrocze 1924, wykazujące wcale pokaźne obroty jako rezultat operacji handlowych w okresie przesilenia gospodarczego. Tem samem , oraz z uwagi na art. 54 ustęp 2 ustawy Gmina była obowiązana do złożenia zeznania o obrocie, a to odnośnie „wszystkich". należących do niej zakładów. Skoro Gmina tego obowiązku nie spełniła, słusznie pociągniętą została do grzywny z art. 104 ustawy.

N. T. A. rozważał na skutek skargi, co następuje:

Według art. 3 p. 3 ustawy z 14 maja 1923 w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego — od tegoż podatku zwolnione są, między innemi, przedsiębiorstwa użyteczności publicznej prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek. Wydane na mocy art. 126 ustawy rozporządzenie Ministra Skarbu z 27 czerwca 1923 w celu wykonania tej ustawy poz. 522 Dz. Ust. zalicza w § 2 do przedsiębiorstw powyższego rodzaju wodociągi, kanalizacje, szpitale, laboratorja do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, stanowiąc w części drugiej tegoż paragrafu, że natomiast podlegają opodatkowaniu wszelkie inne, prowadzone przez związki samorządne przedsiębiorstwa o charakterze zarobkowym, jak np. hurtownie, sklepy, piekarnie, jako też nie służące wyłącznie na potrzeby związków samorzarządowych cegielnie, kamieniołomy, i t. p. Z przeciwstawienia tych dwóch ustępów § 2 wynika przedewszystkiem, wbrew twierdzeniu władzy pozwanej, że wyliczenie przedsiębiorstw, mogących mieć charakter użyteczności publicznej nie jest bynajmniej wyczerpujące a raczej przykładowe. Gdyby bowiem wyliczenie w pierwszym ustępie było wyczerpujące, wystarczyłoby ujęcie drugiego ustępu w zwrot, że „wszystkie inne przedsiębiorstwa" podlegają opodatkowaniu. Dodane natomiast do tych słów określenie bliższe „o charakterze zarobkowym" z jednej strony, a z drugiej ograniczenie obowiązku podatkowego odnośnie wyliczonych cegielni, kamieniołomów i t. p. przedsiębiorstw do takich, które nie służą wyłącznie na potrzeby związków samorządowych, świadczy, że w pierwszym ustępie wymieniono tylko przykładowo takie przedsiębiorstwa, których użyteczność publiczna jest oczywista, tak samo, jak w ustępie drugim wymieniono znów parę takich przedsiębiorstw, które z reguły tego charakteru są pozbawione. Zakładu aprowizacyjnego natomiast nie wymienia ani ustęp pierwszy, ani ustęp drugi, pozostawiając w tym względzie widocznie ocenie władz podatkowych, czy i na podstawie jakich danych faktycznych w konkretnym przypadku wypadnie takie przedsiębiorstwo uznać jako przedsiębiorswo użyteczności publicznej, czy też nie.

Z przedstawionych akt administracyjnych natomiast wynika tylko, że władza wymiarowa nie wzięła pod rozwagę odwołania skarżącej się Gminy, ponieważ ta nie przedłożyła zeznania o obrocie w terminie, zakreślonym art. 55 ustawy. Natomiast nie można z tych aktów stwierdzić, czy i na podstawie jakich danych, dotyczących przedmiotowego przedsiębiorstwa, władza przyszła do wniosku, że postanowienia art. 3 p. 3 ustawy nie mają do niego zastosowania, a zatem, że skarżąca Gmina, po myśli art. 52 ustęp 1 p. 2 ustawy była obowiązana do pisemnego zeznania obrotu co do zakładu aprowizacyjnego. Było zaś obowiązkiem władzy stwierdzenie okoliczności natury faktycznej, wykluczających stosowalność do danego zakładu zwolnienia z artykułu 3 p. 3 ustawy. O ile zaś chodzi o zasadność obowiązku podatkowego i w związku z tem o kwestję obowiązku złożenia zeznania o obrocie, postanowienia art. 86 nie mają zastosowania, albowiem przepis tego artykułu stoi w ścisłym związku z postanowieniami art. 52, 54 i 55 ustawy, zaś rozciągłość przepisu art. 52, odnoszącego się między innemi także tylko do zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych w taryfie do pierwszych dwóch kategorji przedsiębiorstw handlowych, tłumaczyć można jedynie w związku z innemi właściwemi postanowieniami ustawy. Przepis zaś ustępu 2 art. 54 ma zastosowanie li tylko do przedsiębiorstw i zakładów, podpadających pod ustawowy obowiązek podatkowy, a nakaz skła-

ZAŁĄCZNIK
DO DZIENNIKA URZĘDOWEGO WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO.

Nr. 6 z 15/VIII. 1927 poz. 4.

Odpis! L: 71620/238/VIII a. Lwów dnia 13 czerwca 1920. Okólnik. Do wszystkich Starostw. Przy iustracji robót na rzekach, oraz ze sprawozdań Kierownictw wynika, niezbicie, że jednym z głównych powodów uszkodzeń budowli regulacyjnych na rzekach i potokach podczas wyższych stanów wód zwłaszcza ogromnych szkód powodziowych w r. 1915, 1918 i 1919 są niesione przez wielką wodę drzewa ze składów nadbrzeżnych, (deski, kloce) materjał drzewny z lodowców mostowych, z kładek na potokach górskich, dalej drzewa wyrwane z korzeniami z obszarów nad rzeką etc. Wspomniane składy drzewa przeznaczonego do spławu tratwami (w stanie wiązanym) lub sprowadzonego spławem mogą być urządzone nad brzegami względnie w miejscach, które przez wyższe wody są zalewane tylko na podstawie pozwolenia władzy (§ 16 ustawy wodnej) i przy dopełnianiu warunków, które zawiera wydany konsens. Spust wodą drzewa nie wiązanego tak zwany „dziki spław" jest dopuszczalny jedynie na podstawie koncesji władzy (§ 26 ustawy lasowej) tem mniej nie jest dozwolone gromadzenie drzewa nad potokami w miejscach, z których przez wodę mogą być wniesione, przed uzyskaniem dotyczącej koncesji. Wreszcie według § 42 ustawy wodnej są obowiązani właściciele gruntów nadbrzeżnych do utrzymywania brzegów w takim stanie aby nie powodowały wylewów, zatem mają oni usuwać drzewa wysokopienne i krzewy, które zniżają koryto wody i utrudnia odpływ wód wyższych. Wobec tego poleca się Starostwu, aby bez zwłoki zarządziło wszechstronne dochodzenie celem wyśledzenia samowolnie zarządzonych składów drzewa nad wodami, winnych przekroczenia wymienionych przepisów prawnych pociągnęło do odpowiedzialności, a równocześnie usunęło te składy z terenów zalewowych. Tak samo należy zwrócić baczną uwagę na łożyska potoków i rzek i zarządzić uprzątnięcie nadbrzeżnych drzew i krzewów po sprawdzeniu, że te są dla przepływu wody szkodliwe. O postępie wdrożonej akcji należy donieść po upływie trzech tygodni. Z Namiestnictwa Niewiadomski w. r.

L: 71620/238/VIII. a. Lwów dnia 18 czerwca 1920. Do wszystkich Kierownictw regulacji rzeki w Małopolsce. Do wszystkich Kierownictw zabudowania potoków górskich w Małopolsce, do wiadomości. W sprawie uchylenia wykroczeń, które dostrzegą organa nadzoru rzecznego, należy z Starostwem się porozumieć i udzielić technicznej pomocy. Z Namiestnictwa Niewiadomski w. r.

Do l: II-185/25 Województwa krakowskiego.

dania zeznania o obrotach z wszystkich zakładów, należących do tego samego przedsiębiorstwa, bynajmniej nie rozciąga się, jak to władza pozwana błędnie tłumaczy, także na zakłady, od podatku zwolnione, lecz ma tylko znaczenie, zmieniające właściwość władzy podatkowej, ustanowioną w art. 27. Wskutek tego bowiem nakazu przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków, winny składać zeznania o obrotach poszczególnych swoich zakładów, podlegających podatkowi, bez względu na miejsce położenia tych zakładów, wyłącznie w Izbie Skarbowej, w której okręgu ma siedzibę zarząd danego przedsiębiorstwa. Że ustawodawcy o to tylko chodziło, wynika dobitniej jeszcze z art. 56, przepisującego miesięczne zaliczkowe wpłaty podatku, które, oczywiście, mogą być żądane tylko co do zakładów, podatkowi podlegających.

Zawarty w odpowiedzi władzy pozwanej argument, że zarobkowy charakter przedmiotowego zakładu wynika także z zamknięcia rachunkowego, N. T. A. pominął, ponieważ argument ten wysnuty jest z okoliczności, nie mającej związku z miarodajnym okresem czasu, — pominąwszy, że skarżącej gminie nie był podany do wiadomości w toku pstępowania administracyjnego.

Gdy natomiast w konkretnym przypadku brak w aktach ustalenia tych okoliczności faktycznych, na których władza oparła obowiązek podatkowy przedmiotowego zakładu, N. T. A. uznał, że stan faktyczny sprawy wymaga uzupełnienia, i wskutek tego musiał po myśli art. 19 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 600 Dz. Ust. zawyrokować uchylenie zaskarżonego orzeczenia z powodu wadliwego postępowania.

Przechodząc do rozpoznania skargi przeciw orzeczeniu w przedmiocie grzywny, N. T. A. rozważył, że postanowienia karne z art. 104, oczywiście, mogą być stosowane li ylko w przypadkach niezłożenia zeznania o obrocie, ustawą przepisanego, czyli, że przesłanką karalności niezłożenia zeznania jest ustalenie przez władzę ustawowego obowiązku do złożenia zeznania. W tym atoli kierunku instancja odwoławcza przed odmownem rozstrzygnięciem odwołania nie ustaliła — jak wyżej wywiedziono — tych danych, na których oparła obowiązek podatkowy przedsiębiorstwa. Z tego powodu N. T. A. uchylił to orzeczenie również po myśli art. 19 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 600 Dz. Ust. z powodu wadliwego postępowania.

16.

OKRĘGOWY URZĄD ZIEMSKI W KRAKOWIE.

Nr. R. 4255/27. Kraków, 3 listopada 1927.

POSTANOWIENIE PREZESA OKRĘGOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO W KRAKOWIE
z dnia 3 listopada 1927.

o udzielanie Bankowi Ziemskiemu dla kresów T. A. w Krakowie upoważnienia do przeprowadzenia parcelacji nieruchomości ziemskich.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 11/VIII 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 90/23), art. 65 cz. 2 ustawy z dnia 28/XII. 1925 o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 1/26) tudzież §§ 110 do 113 Rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 7/XII. 1926 (Dz. U. R. P. Nr. 8/27) — upoważnia się Bank Ziemski dla kresów T. A. w Krakowie do przeprowadzenia parcelacji:

a) położonego w powiecie mościckim majątku Krukienice lwh. 745 ks. tab. Sądu okręgowego w Przemyślu o obszarze 100 ha,

b) położonych w powiecie liskim majątków: Kalnica lwh. 229 ks. tab. Sądu okręgowego w Sanoku, Serednie wielkie lwh. 241 i Poraż lwh. 51 ks. tab. tegoż Sądu o łącznym obszarze około 288 ha,

c) położonego w powiecie wadowickim majątków Ryczów lwh. 134 ks. tab. Sądu okręgowego w Wadowicach o obszarze 132 ha,

z zastrzeżeniem, że parcelacja powyższa przeprowadzoną zostanie zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 28/XII. 1925 o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 1/26) tudzież rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 7/XII. 1926 (Dz. U. R. P. Nr. 8/27) pod rygorem skutków przewidzianych w § 113 cytowanego wyżej Rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 7/XII. 1926.

Upoważnienie powyższe utraci moc z chwilą przychylnego załatwienia podania Banku Ziemskiego dla kresów T. A. w Krakowie o udzielenie upoważnienia przez Ministra Reform Rolnych w myśl postanowień art, 62 ustawy z dnia 28/XII. 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 1/26) tudzież rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 19/I. 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 28/27).

P. o. Prezesa Okręgowego Urzędu Ziemskiego
Bulanda m. p.

L: Pr/Bg. 6584/84.

Obwieszczenia i Ogłoszenia.

17.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 15409/3. Kraków dnia 7 listopada 1927.

Gmina m. Krakowa prośba o konsens na przewóz linowy w km 75.741 na Wiśle w Krakowie.

OBWIESZCZENIE.

Województwo krakowskie podaje do wiadomości, że gmina miasta Krakowa przedłożyła tu prośbę o konsens na urządzenie przewozu promem linowym w km 75.741 rzeki Wisły od ul. Dojazdowej do ul. Szwedzkiej dla połączenia lewobrzeżnych dzielnic Półwsie Zwierzynieckie, Zwierzyniec i Czarna Wieś z prawobrzeżnemi dzielnicami: Dębniki, Zakrzówek i Podgórze-Bonarka.

Celem przeprowadzenia rozprawy dla ustalenia,

czy i pod jakiemi warunkami możnaby petentce udzielić proszonego konsensu stosownie do przepisów art. 27. ustęp 3) oraz art. 45. ustęp 1) punkt 8) ustawy wodnej z 19/IX. 1922. Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 936, Województwo jako kompetentna władza wodna po myśli art. 186 ustęp 1) punkt a) cytowanej ustawy zarządza dochodzenie wodno-prawne na miejscu, które odbędzie się dnia 21 grudnia 1927.

Punkt zborny w tym dniu dla członków Komisji i stron interesowanych o godzinie 9 rano na lewym brzegu Wisły w miejscu projektowanego przewozu. Dotyczące plany szczegółowe i obliczenia techniczne wraz z opisem projektowanych urządzeń przewozowych będą wyłożone w Magistracie stoł. król. m. Krakowa przez 30 dni począwszy od dnia 17 listopada 1927 do przejrzenia dla ogółu.

Zarzuty i żądania stron odnośnie do projektu wnieść można w ciągu powyższych 30 dni do Magistratu m. Krakowa względnie najpóźniej na ręce Komisji w czasie jej urzędowania na miejscu.

Interesowani, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia nie podniosą przeciw projektowi zarzutów, stracą prawo do ich wnoszenia i będą mogli przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Z Urzędu Wojewódzkiego *Mikosz* wr.

18.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 15537/2/27. Kraków, dnia 7 listopada 1927.

Dochodzenie wodno-prawne w sprawie lokalnej regulacji Raby pod Dobczycami w km 57.250-56. 500.

OBWIESZCZENIE.

Województwo krakowskie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Dyrekcja Robó Publicznych w Krakowie przesłała tu operat dla lokalnej regulacji rzeki Raby pod Dobczycami na przestrzeni od km 57.250 do km 56.500 sporządzony na podstawie generalnego projektu zatwierdzonego przed wojną przez b. austr. Ministerstwo Robót Publicznych.

Celem przeprowadzenia rozprawy co do zarzutów i żądań stron interesowanych w tym przedmiocie, stosownie do przepisów art. 45. ustęp 3) ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 Dz. U. R. P. Nr. 102. poz. 936. Województwo jako kompetentna władza wodna po myśli art. 186. ustęp 1) punkt a) cytowanej ustawy zarządza dochodzenie wodno-prawne na miejscu, które odbędzie się dnia 17 grudnia 1927.

Punkt zborny w tym dniu dla członków Komisji i stron interesowanych o godzinie 10-tej przed południem w gminie Dobczyce na miejscu projektowanej regulacji na rzece Rabie.

Dotyczące plany szczegółowe i sprawozdanie techniczne będą wyłożone w Starostwie w Wieliczce przez 30 dni począwszy od dnia 15 listopada 1927 do przejrzenia dla ogółu.

Zarzuty i żądania stron odnośnie do projektu wnieść można w ciągu powyższych 30 dni do Starostwa w Wieliczce względnie najpóźniej na ręce Komisji w czasie jej urzędowania na miejscu.

Interesowani, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia nie podniosą przeciw projektowi zarzutów, stracą prawo do ich wnoszenia i będą mogli przeciw szkodliwemu działaniu wykonanych budowli żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Z Urzędu Wojewódzkiego *Mikosz* wr.

19.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 15409/2/27. Kraków, dnia 8 listopada 1927.

Gmina m. Krakowa, prośba o konsens na przewóz linowy w km 77.370 na Wiśle w Krakowie.

OBWIESZCZENIE.

Województwo krakowskie podaje do wiadomości, że gmina miasta Krakowa przedłożyła tu prośbę o konsens na urządzenie przewozu promem linowym w km 77.370 rzeki Wisły od wylotu ul. Paulińskiej do miejsca obok pierwszego przelewu burzowego na kolektorze prawobrzeżnym w Dz. XI. Dębniki celem połączenia lewobrzeżnych dzielnic: Stradom, Kazimierz i Grzegórzki z prawobrzeżnemi dzielnicami: Dębniki, Zakrzówek, Ludwinów, Kapelanka i Podgórze.

Celem przeprowadzenia rozprawy dla ustalenia czy i pod jakiemi warunkami możnaby petentce udzielić proszonego konsensu stosownie do przepisów art. 27. ustęp 3) oraz art. 45 ustęp 1) punkt 8 ustawy wodnej z 19/IX. 1922 Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 936, Województwo jako kompetentna władza wodna po myśli art. 186 ustęp 1) punkt a) cytowanej ustawy zarządza dochodzenie wodno-prawne na miejscu, które odbędzie się *20 grudnia 1927.*

Punkt zborny w tym dniu dla członków komisji i stron interesowanych o godzinie 9 rano u wylotu ul. Paulińskiej (Stradom) po lewym brzegu Wisły.

Dotyczące plany szczegółowe i obliczenia techniczne wraz z opisem projektowanych urządzeń prze-

wozowych będą wyłożone w Magistracie stoł. król. m. Krakowa przez 30 dni począwszy od dnia 17 listopada 1927 do przejrzenia dla ogółu. Zarzuty i żądania stron odnośnie do projektu wnosić można w ciągu powyższych 30 dni do Magistratu m. Krakowa względnie najpóźniej na ręce Komisji w czasie jej urzędowania na miejscu.

Interesowani, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia nie podniosą przeciw projektowi zarzutów, stracą prawo do ich wnoszenia i będą mogli przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Z Urzędu Wojewódzkiego: *Mikosz* wr.

20.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Ad. 15330/1/27. Kraków, dnia 9 listopada 1927.

Dochodzenie wodno-prawne w sprawie budowy prowizorycznego mostu kolejowego na Wiśle w km 80.334 dla celów szkolenia 1 p. sap. kol.

OBWIESZCZENIE.

Województwo krakowskie podaje do wiadomości, że Dowództwo 1 pułku saperów kolejowych przedłożyło tu projekt budowy prowizorycznego mostu kolejowego na Wiśle w km 81 dla celów szkolenia 1 pułku saperów kolejowych.

Celem komisyjnego ustalenia czy i pod jakiemi warunkami może być petentowi udzielony konsens na projektowaną budowę po myśli art. 45. ustęp 1) punkt 5) ustawy wodnej z 19/IX. 1922 dz. u, Rz. P. Nr. 102. poz. 936 Województwo jako kompetentna władza wodna z mocy art. 186 ustęp 1) punkt a) cytowanej ustawy wodnej zarządza dochodzenie wodno-prawne na miejscu, które odbędzie się dnia 23 grudnia 1927.

Punkt zborny w tym dniu dla członków Komisji i stron interesowanych o godzinie 9 rano na miejscu projektowanej budowy po lewym brzegu Wisły w jej km 80.334.

Dotyczące plany i obliczenia techniczne będą wyłożone w Magistracie m. Krakowa przez 30 dni począwszy od dnia 19 listopada 1927 do przejrzenia dla ogółu.

Zarzuty i żądania stron odnośnie do projektu wnieść można w ciągu powyższych 30 dni do Magistratu m. Krakowa względnie najpóźniej na ręce Komisji w czasie jej urzędowania na miejscu.

Interesowani, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia nie podniosą przeciw projektowi zarzutów, stracą prawo do ich wnoszenia i będą mogli przeciw szkodliwemu działaniu wskutek zamierzonej budowli żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Z Urzędu Wojewódzkiego *Mikosz* wr.

21.

STAROSTWO.

L: 22666/2/1927. Dąbrowa, 17 października 1927.

OGŁOSZENIE

Na mocy upoważnienia reskryptem Województwa z dnia 19/VIII 1927 L: Ad. 12611/27 w imieniu i zastępstwie Województwa Krakowskiego podaję do powszechnej wiadomości po myśli art. 195 i 196 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. ust. Rzpl. Nr. 102 poz. 936, że dochodzenie wodno-prawne w sprawie poboru wody ze stawu lk. 88 i 89 gminy kat. Bagienica, zasilanego wodą z potoka Szarwark dopływem do stawu oznaczonym lk. 1731 — do popędu młyna wodnego Anny Baboniówny z Dąbrowy — odbędzie się na miejscu w Dąbrowie dnia 31 grudnia 1927 o godzinie 9.30 rano.

Plany i opisy techniczne wyłożone są do publicznego wglądu w godzinach urzędowych w Starostwie w Dąbrowie.

Zarazem ostrzegam, że przeciwko wzniesieniu i utrzymaniu urządzeń winny być wnoszone zarzuty do tutejszego Starostwa, ewentualnie najpóźniej w dniu komisyjnego dochodzenia do protokołu rozprawy, przyczem ostrzegam, że ci którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania — gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L.: Pr/Bg. 6584/81.

Starosta (—) *Szeligowski* wr.

22.

STAROSTWO.
L.: 23878/2/1927.

Dąbrowa, dnia 17 października 1927.

OGŁOSZENIE

Na mocy upoważnienia reskryptem Województwa z dnia 2 września 1927 L.: Ad. 12612/27 w imeniu i za-

stępstwie Województwa Krakowskiego, podaję do powszechnej wiadomości po myśli § 7 rozp. Min. Rob. Publ. z dnia 7 maja 1924 Dz. U. Rzpp. Nr. 44 p. 468, względnie art. 195 i 196 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. Ust. Rzpp. Nr. 102 poz. 936, że dochodzenia wodnoprawne w sprawie poboru wody z potoku Brnik do celu uruchomienia młyna wodnego w Swarzowie własności Jana Leona Konopki z Oleśna — odbędzie się na miejscu w Swarzowie d n i a 22 g r u d n i a 1927 o godzinie 9'30 rano.

Plany i opisy techniczne wyłożone są do publicznego wglądu w godzinach urzędowych w Starostwie w Dąbrowie.

Zarazem ostrzegam, że przeciwko wzniesieniu i utrzymaniu urządzeń, winny być wnoszone zarzuty do tut. Starostwa ewentualnie najpóźniej w dniu komisyjnego dochodzenia do protokołu rozprawy, przyczem zaznaczam, że ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa, żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem, lub gospodarczo usprawiedliwić.

L.: Pr/Bg. 6584/80.

Starosta (—) *Szeligowski* wr.

23.

STAROSTWO.

L.: 21330/2/1927.

Dąbrowa, dnia 17 października 1927.

OGŁOSZENIE

Na mocy upoważnienia reskryptem Województwa z dnia 6 sierpnia 1927 L.: Ad. 8982/27 w imieniu i zastępstwie Województwa Krakowskiego podaję do powszechnej wiadomości po myśli art. 195 i 196 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 Dz. Ust. Rz. P. Nr. 102 poz. 936, że dochodzenie wodno- prawne w sprawie prawa poboru wody z potoka Brnik dla popędu młyna wodnego w Podborzu własności Feliksa Konopki z Brnia — odbędzie się na miejscu w Podborzu d n i a 21 g r u d n i a 1927 o godzinie 9.30 rano.

Plany i opisy techniczne wyłożone są do publicznego wglądu w godzinach urzędowych w Starostwie w Dąbrowie.

Zarazem ostrzegam, że przeciwko wzniesieniu i utrzymaniu urządzeń, winny być wnoszone zarzuty do tut. Starostwa ewentualnie najpóźniej w dniu komisyjnego dochodzenia do protokołu rozprawy, przyczem ostrzegam, że ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L.: Pr/Bg. 6584/79.

Starosta (—) *Szeligowski* wr.

24.

STAROSTWO.

L.: 22667/2/1927.

Dąbrowa, dnia 17 października 1927.

OGŁOSZENIE

Na mocy upoważnienia reskryptem Województwa z dnia 19 sierpnia 1927 L.: Ad. 12609/27 w imieniu i zastępstwie Województwa Krakowskiego, podaję do powszechnej wiadomości po myśli art. 195 i 196 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. Ust. Rzpp. Nr. 102 poz. 936, że dochodzenie wodno-prawne w sprawie pobierania wody ze stawu lk. 1501, względnie z potoka Szarwark lk. 2315 do popędu młyna wodnego Piotra Moździerza w Szarwarku lk. 198 — odbędzie się na miejscu w Szarwarku d n i a 29 g r u d n i a 1927 o godzinie 10-tej rano.

Plany i opisy techniczne wyłożone są do publicznego wglądu w godzinach urzędowych w Starostwie w Dąbrowie.

Zarazem ostrzegam, że przeciwko wzniesieniu i utrzymaniu urządzeń winy być wnoszone zarzuty do tutejszego Starostwa ewentualnie najpóźniej w dniu komisyjnego dochodzenia do protokółu rozprawy, przyczem ostrzegam, że ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L.:Pr/Bg. 6584/78.

Starosta (—) *Szeligowski* wr.

25.

STAROSTWO.

L.: 22668/2/1927.

Dąbrowa, dnia 17 października 1927.

OGŁOSZENIE

Na mocy upoważnienia reskryptem Województwa z dnia 19 sierpnia 1927 L.: Ad. 12612/27 w imieniu i za-

stępstwie Województwa Krakowskiego, podaję do powszechnej wiadomości po myśli art. 195 i 196 ust. wodnej z dnia 19 września 1922 Dz. Ust. Rzpp. Nr. 102 poz. 936, że dochodzenie wodno-prawne w sprawie pobierania wody ze stawu lk. 806, względnie z potoku Szarwark lk. 2316 gm. kat. Szarwark do popędu młyna wodnego Jana Moździerza z Szarwarku — odbędzie się na miejscu w Szarwarku dnia 30 grudnia 1927 r. o godzinie 10-tej rano.

Plany i opisy techniczne wyłożone są do publicznego wglądu w godzinach urzędowych w Starostwie w Dąbrowie.

Zarazem ostrzegam, że przeciwko wzniesieniu i utrzymaniu urządzeń winny być wnoszone zarzuty do tutejszego Starostwa ewentualnie najpóźniej w dniu komisyjnego dochodzenia do protokołu rozprawy, przyczem ostrzegam, że ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L.: Pr Bg. 6584/82.

Starosta (—) *Szeligowski* wr.

26.

STAROSTWO W ŻYWCU.

L: 22201 Żywiec, dnia 20 października 1927.

Karol Borgel prawo poboru wody.

OBWIESZCZENIE.

Karol Borgel z Zabłocia wniósł do Starostwa w Żywcu względnie Województwa w Krakowie prośbę o udzielenie zezwolenia wodno-prawnego na wyzyskanie przysługującego mu prawa poboru wody z potoku Koszarawy i doprowadzenie jej młynówką dla popędu tartaku w Jeleśni i wpis tegoż prawa do księgi wodnej.

Celem zbadania pod jakimi ustawowymi warunkami i w jakich rozmiarach ma być utrzymane w mocy wspomniane prawo wodne, Starostwo w Żywcu w imieniu i z upoważnienia Województwa z dnia 17/VIII. 1927 L: Ad. 9771 27 rozpisuję po myśli postanowień art. 167, 195 i 196 ustawy wodnej z dnia 19/IX. 1922 Dz. U. R. Nr. 102 poz. 936 oraz § 7 rozp. Min. Rob. Publ. z 7/V. 1924 Dz. U. Nr. 444 poz. 460 dochodzenie wodno-prawne na miejscu projektowanego zakładu wodnego w gminie Jeleśni na dzień *6 grudnia 1927 r.* godzina 9-ta.

Punkt zborny członków Komisji dnia 6 grudnia b. r. o godzinie 9-tej na miejscu projektowanego Zakładu w Jeleśni.

O powyższem zawiadamia się interesowanych, a przedewszystkiem osoby względnie instytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanego przedsiębiorstwa z nadmienieniem, że odnośne projekty techniczne będą wyłożone do publicznego przeglądu w Starostwie w Żywcu w biurze Nr. 1. przez cztery tygodnie t. j. począwszy od dnia 7 listopada 1927 w ciągu których można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu do Starostwa w Żywcu alboteż najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce p. Przewodniczącego Komisji pod zagrożeniem utraty ewentualnie przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesenci, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego przedsiębiorstwa żądać tylko wzniesienia i zaprowadzenia urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L: Pr Bg. 6584/69.

Starosta (—) *Dr. Skwarczyński* wr.

27.

STAROSTWO W ŻYWCU.

L: 26119. Żywiec, dnia 20 października 1927.

Jan Mentel, prośba o zezwolenie na ujęcie wody jazem.

OBWIESZCZENIE.

Jan Mentel z Koszarawa Nr. 93 wniósł do Starostwa względnie Województwa prośbę o udzielenie zezwolenia wodno-prawnego oraz konsensu przemysłowo-policyjnego na urządzenie tartaku drzewnego poruszanego siłą popędową wody ujętej z potoku Koszarawy przy pomocy jazu i młynówki.

Na powyższą prośbę Starostwo w Żywcu w imieniu i z upoważnienia Województwa z dnia 24/IX. 1927 L: Ad. 13620/27 rozpisuje po myśli postanowień art. 167, 193 i 196 ustawy wodnej z dnia 19/IX. 1922 Dz. U. R. Nr. 102 poz. 936 oraz § 25 i 26 ustawy przemysłowej z roku 1907 dochodzenie wodno-prawne połączone z rozprawą komisyjną przemysłowo policyjną na miejscu projektowanego zakładu wodnego i przemysłowego w gminie Koszarawie na dzień *10 grudnia 1927,* godzina 9-ta.

Punkt zborny członków Komisji dnia 10 grudnia 1927 o godzinie 9-tej na miejscu projektowanego Zakładu wodnego w Koszarawie.

O powyższem zawiadamia się interesowanych a przedewszystkiem osoby względnie instytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanego przedsiębiorstwa z nadmienieniem, że od-

nośne projekty techniczne będą wyłożone do publicznego przeglądu w Starostwie w Żywcu w biurze Nr. 1. przez cztery tygodnie t. j. począwszy od dnia 11 listopada 1927 w ciągu których można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu do Starostwa w Żywcu albo też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce p. Przewodniczącego Komisji pod zagrożeniem utraty ewentualnie przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesenci, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego przedsiębiorstwa żądać tylko wzniesienia i zaprowadzenia urządzeń zapobiegawczych szkodzie albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta (—) *Dr. Skwarczyński* wr.

L: Pr/Bg. 6584/70.

Konkurs.

28.

URZĄD WOJEWÓDZKI LWOWSKI.

Wydział Prezydjalny.

L: Pr. 10.556 ex 1927. Lwów, 22 października 1927.

KONKURS.

Urząd Wojewódzki lwowski rozpisuje niniejszem konkurs na stanowisko Komisarza ochrony lasów II. Obwodu z siedzibą w Starostwie w Samborze, z poborami VIII-ej ewentualnie VII-ej grupy uposażenia urzędników państwowych.

Kandydaci, ubiegający się o nadanie powyższej posady, winni wnieść do dnia 30 listopada 1927 r. podania do Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Prezydjalny) we Lwowie.

Posada nadana będzie jedynie kandydatowi z wykształceniem akademickiem.

Do podania należy dołączyć: metrykę urodzenia, dowód posiadania obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wyższych studjów leśnych, dowód uregulowania stosunku do służby wojskowej, własnoręcznie napisany życiorys oraz dowód odbycia dłuższej praktyki zawodowej w administracji leśnej względnie przy urządzeniu lasów.

Posada nadana będzie prowizorycznie. a po roku zadowalającej służby prowizorycznej i po złożeniu egzaminu, według obowiązujących przepisów, nastąpić może stabilizacja w służbie państwowej.

Kandydaci pozostający obecnie w służbie państwowej winni wnieść podanie w drodze służbowej.

Podania nieuwzględnione będą zwrócone ubiegającym się w przeciągu miesiąca, po upływie terminu konkursowego.

Wojewoda (—) *Borkowski* wr.

L: Pr/Bg. 6584/71.

Komunikat.

29.

P. Wojewoda Krakowski zaprezentował ks. Pawła Wacha gr. kat. administratora probostwa w Linynie Małej (powiat Stary Sambor) na opróżnione probostwo w Powroźniku powiat Nowy Sącz.

L: Ad. 15407/27.

Dział nieurzędowy.

30.

ZGUBY LEGITYWACJI.

Następujące legitymacje zagubione unieważnia się:

1) Dowód osobisty Ludwika Wasserbergera wydany przez Dyr. pol. w Krakowie 19 5 1927 l: 26018 (BP. 12983/1).

2) Legitymację nauczycielską Zofji Żelechowskiej Nr. 9037 (Pr/Bg. 6584/75).

3) Legitymację nauczycielską Zofji Dobrzańskiej z Grabia Pr/Bg. 6584/73.

4) Kartę rejestracyjną Nr. 5856 Dra Zygmunta Lauba Pr/Bg. 6584/74.

5) Tablicę rejestracyjną Kr. 5522 Mercedes-Benz Pr/Bg. 6584/68.

6) Licencję szoferską Nr. 274 Michała Karabinowicza Pr/Bg. 6584 64.

7) Legitymację na prawo prowadzenia samochodu i kartę rejestracyjną samochodu Nr. Kr. 5482 Antoniego Słowika Pr/Bg. 6584/63.

8) Kartę licencyjną Michała Musiała Pr/Bg. 6584/65.

9) Kartę rejestracyjną samochodu Nr. 5786 Justyna Kowalczyka Pr/Bg. 6584/66.

10) Licencję szoferską i metrykę urodzin Fraciszka Roślińskiego Pr/Bg. 6584/54.

31.

OGŁOSZENIE.

Świeżo wyszedł z druku opracowany i wydany przez Dra Jana Wyroda, instruktora Stow. przem. w Urzędzie Wojew. krak. podręcznik o prawie przemy-

słowem p. t. „Zarys polskiej ustawy przemysłowej“.

Z pośród dotychczasowych nielicznych podręczników o polskiem prawie przemysłowem podręcznik Dra Jana Wyroda wyróżnia się korzystnie przez trafne i nader praktyczne systematyczne ujęcie poszczególnych przepisów prawnych wedle materji przedmiotu, co ułatwia egzegezę i daje możność nie tylko zawodowemu prawnikowi, ale i laikowi szybkiego zaznajomienia się z poszczególnymi przepisami, normującymi wszelkie kategorje przemysłu i sposoby, oraz warunki ich wykonywania.

Dodany nadto do tego podręcznika spis treści, spis alfabetyczny napotykanych w osnowie ustawy pojęć i wyrazów, wreszcie skorowidz terminów ustawowych i wzory formularzy podań, czynią podręcznik ten wydawnictwem, nadającem się do jaknajszerszego rozpowszechnienia. Zwraca się więc uwagę P. T. Starostów i referentów spraw przemysłowych przy Władzach administracyjno-politycznych I. Instancji na to wydawnictwo i zaleca się je do nabycia. (Książka ta kosztuje 3 zł. 60 gr. i jest na składzie u „Gebethnera i Wolfa“ w Krakowie i w „Domu Książki Polskiej“ w Warszawie.

Również zalecenia godnem jest wydawnictwo o prawie przemysłowem p. t. „Polska ustawa Przemysłowa“ z objaśnieniami w opracowaniu p. Augusta Dobieckiego i Romana Śląskiego. Cena 8 zł. 50 gr.
L: Pr. 5195/1.

Drukarnia Przemysłowa w Krakowie, ul. Zielona 7. — Nr. telefonu 510.